

El Soroll

De Les Fonts

Revista Trimestral Sant Joan les Fonts
núm. 13 - desembre 1993. Exemplar gratuït

D. VINAS 93

1994

GENEER

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	³⁰ / ₃₁

FEBRER

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28					

MARÇ

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ABRIL

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

MAI G

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	²⁴ / ₃₀	²⁴ / ₃₁	25	26	27	28
29						

JUNY

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

JULIOL

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

AGOST

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

SETEMBRE

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

OCTUBRE

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	³⁰ / ₃₁

NOVEMBRE

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

DESEMBRE

dl	dt	dc	dj	dv	ds	dg
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Director / Cap de Redacció:

J. Carles Gómez Cacho

Administració / Publicitat:

Josep M. Rull
Jordi Sucarrats

Redacció:

Josep M. Pérez
M. Clara Sánchez
Esther Santaló
Nuri Gussinyer
Alfonso López del Valle
Joan Guirado
Jordi Valverde
Anna Mir
Pere Juanola
Pep Nogué

Dip. legal: GI-966-90

Fotocomposició:
Imatge i Lletra, s.l.

Impressió:
Dalmau Carles, Pla. s.a.

Exemplar gratuït
Tiratge 1.200 exemplars

REVISTA PATROCINADA PER
L'AJUNTAMENT DE
SANT JOAN LES FONTS

Portada:
Dolors Viñas

La redacció no es fa responsable de les opinions expressades en els articles signats.

Nota de la Redacció:

Si algú no rep la revista puntualment al seu domicili, si us plau, poseu-vos en contacte amb nosaltres (Tel. 27 02 12).

ÍNDEX

Editorial	3
A cau d'orella	3
Sorolls d'un trimestre.....	4
Entitats	6
Col·laboracions i opinions	8
Ajuntament informa	11
Reportatge	12
Art	14
Esport i lleure	16
Lletres.....	19
Turisme	20
L'art de menjar	21
Música i marxa.....	22
Calaix de sastre	23

editorial

Com veieu aquest any sortim pel desembre. Creiem que és una bona època per sortir al carrer i entrar a les cases de tots els santjoanencs, per desitjar que tothom passi unes bones festes de Nadal i que entrem tots amb bon peu a l'any 1994, que bona falta ens fa. Deixar enrera velles disputes i rancúnies per fer de Sant Joan un lloc bonic on viure i conviure, i treuren's de sobre la mala premsa. Seguint amb aquest exemple "El Soroll" torna a comptar amb la col·laboració d'entitats, deixant de banda malentesos i disputes personals per continuar la tasca de tots nosaltres, fer poble. Aquest número hem dedicat el reportatge central als companys de Ràdio Sant Joan, amb el seu 4t aniversari i la segona entrega dels Micròfons i Auriculars d'Or. Enhorabona i per molts anys. També cal destacar una altra entitat per la seva tasca divulgativa de l'art, i els premis que aconseguix, es tracta de la nostra Escola Municipal de Belles Arts. És evident que altres entitats també treballen des dels seus camps pel be del poble, intentarem anant destacant-los en les nostres pàgines. Tot i així aquestes estan obertes a les vostres col·laboracions i informacions. Com que en aquestes festes la gastronomia és una part molt important no podíem deixar de fer la nostra col·laboració en l'"art de menjar" a càrrec d'en Pep Nogué. I també hem pensat en la salut, i per això us donem uns quants consells per mantenir-se en forma a pesar de les festes, això ho trobareu a "Esport i lleure" i de la ma d'en Jordi Valverde.

En fi teniu per passar una bona estona en la nostra companyia, esperem que hi gaudiu.

Fins la propera (que serà pel març), Bones Festes Sant Joan.

J. Carles Gómez Cacho
Director

a cau d'orella

No ens cal parar gaire l'orella per assabentar-nos de què passa a casa nostra. Si és prou important, els mitjans de comunicació s'encarregaran d'explicar-ho prou fort com perquè ho sàpiga tota la comarca sencera. Casos com l'incident entre el grup de joves de Begudà i l'Equip de Govern o la revifalla del cas de la farmacèutica Ma. Àngels Feliu ens arriben gairebé sense escoltar. Després, ho comentem a la perruqueria o al bar mentre fem la botifarra i ens posem de part d'uns o dels altres. Discutim sobre qui té i qui no té raó ...i què? Res! Dic res perquè així no arribem enlloc. Cal oblidar el plantejament de les antigues pel·lícules de l'Oest on John Wayne era el bo i els altres els dolents. Ara, en plena dècada dels noranta, ja no ens hem d'empassar tot el que els mitjans ens volen vendre. Hem de ser crítics, hem de voler anar més enllà, meditar perquè uns fan això i els altres allò, conèixer les causes, els antecedents...

Santjoanencs, em sembla que som prou hàbils com perquè no ens facin combregar amb rodes de molí. Hem de voler saber i saber escoltar i, quan no sabem, preguntar, perquè només llavors podrem tenir un criteri vàlid per criticar o lloar algú. No condemnem sense jutjar, no opinem sense saber però, sobretot, no agafem com a única versió la que ens donen els mitjans (ja sigui televisió, ràdio, premsa...), prenem-ho, en tot cas, com una versió més dels fets.

La Redacció

sorolls d'un trimestre

Com sempre, en les ratlles que segueixen, intentarem resumir allò que ha anat passant al poble durant els darrers tres mesos. El que marca la pauta informativa de la nostra secció són temes, alguns d'actualitat, i d'altres que formen part de la història recent del nostre municipi. Ben informats, benvinguts!

– L'Ajuntament de Sant Joan les Fonts va anunciar que se sancionaria a tots aquells conductors que estacionin sobre les ratlles grogues de les cantonades. Des de fa unes quantes setmanes, aquest tipus de senyalització horitzontal marca el límit permès d'estacionament per a tot tipus de vehicles. La mesura la va adoptar el consistori després de comprovar el "caos" a nivell d'aparcament de zones concretes del nucli urbà.

– Tothom que ho desitgi, ara a Sant Joan les Fonts hi ha un nou servei municipal. La nova Videoteca funciona en l'horari habitual de la Biblioteca Francesc Caula. La temàtica dels vídeos que s'hi poden trobar és diversa però sota un denominador comú: la cultura.

– Daniel Terradellas presenta la renúncia al càrrec de conseller al Consell Comarcal de la Garrotxa a causa d'haver recuperat l'escó al Parlament de Catalunya. Per aquest motiu, el comitè executiu de l'agrupació del Partit dels Socialistes a la Garrotxa va proposar el càrrec a Ermel Solà. D'aquesta elecció en resulta beneficiat el poble de Sant Joan les Fonts ja que en l'actualitat ja són dues persones les que hi són representades: Irvin Sala que n'és el vice-president primer i el recent elegit Ermel Solà.

– Al final del mes de setembre es varen començar les obres d'enderrocament de l'edifici de la vella rectoria adossada a l'església de l'antic monestir de Sant Joan les Fonts. Aquest enderroc era previst des del 1983 quan el monestir fou declarat monument nacional. El monestir benedictí de Sant Joan les Fonts és un dels més importants de la comarca, i ara es pot veure en un estat molt diferent a la imatge de l'estat ruïnós que presentava darrerament.

– L'escola municipal de Belles Arts de Sant Joan les Fonts trasllada les obres de pintors locals i alumnes més enllà de les nostres fronteres, concretament a Múnic. L'exposició va tenir molt de ressò, i va haver de ser inaugurada dues vegades a causa del nombrós públic que hi va assistir.

Per altra banda, l'escola està ultimant els detalls per a la seva presentació al concurs de pessebres que se celebra cada any a Olot. També és prevista una conferència sobre pessebrisme i l'exposició dels diferents treballs sobre aquest tema als pòrtics de l'escola durant les dates de Nadal.

– L'Ajuntament de Sant Joan les Fonts va aprovar, en una sessió plenària del principi del mes d'octubre, la construcció de 5 habitatges socials a construir al

costat de la carretera de Camprodon. En la mateixa sessió es va aprovar un conveni regulador amb el Patronat d'Habitatge de Girona per poder iniciar les obres d'urbanització de la parcel·la on es construïran els edificis.

– Els membres del mòdul de pintura de l'Escola Taller de les Preses han iniciat les obres consistents en pintar els fanals de l'enllumenat públic de Sant Joan les Fonts. Aquests fanals estaven notablement deteriorats a causa dels agents externs que els han castigat durant un llarg període de temps. El conveni de cooperació és positiu ja que suposa un estalvi important a l'hisenda municipal.

– L'Ajuntament ha iniciat les obres de construcció d'un nou equipament al Club Polisportiu Santjoanenc. Es tracta d'un camp de futbol al costat de l'actual que permetrà els entrenaments i els partits, quan les circumstàncies climatològiques aconsellin de no fer-los al camp de gespa actual. Aquest era un projecte perseguit durant molt de temps per part de la directiva del club que veia molt necessària aquesta obra a causa dels nombrosos equips que componen actualment el club.

– Ràdio la Vall, Ràdio les Planes, Ràdio Valls de Bas, Ràdio Besalú, la Veu de Sant Joan de les Abadesses i Ràdio Sant Joan. Totes elles emissores municipals de les comarques de la Garrotxa i del Ripollès. Amb el tarannà habitual de les emissores municipals de casa nostra s'està demostrant que aquells que semblava que no tenien cabuda al cercle comunicacional de la nostra comarca, han trobat a poc a poc el seu lloc. Els micròfons i auriculars d'Or van reunir de nou aquests mitjans orals en un clima distès i alegre. La festa era emmarcada dins els actes del quart aniversari de la nostra emissora, qui, per altra banda, va organitzar un ball molt concorregut que va durar fins ben entrada la matinada.

– Finalment Sant Joan les Fonts ja té gasolinera. Després de tot un seguit de passos legals i de diferents tocs d'atenció per part de l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts a l'empresa Grossen SA, aquesta va enllestir l'expedient primer, i ara les obres de la nova gasolinera que funciona normalment al pla de Begudà. Aquest equipament, a part del servei habitual de distribució de combustibles, està dotat d'una botiga amb diferents articles per als conductors.

Aquest és el repàs d'algunes de les informacions que han format part de l'actualitat durant aquests mesos.

L'equip informatiu d'El Soroll us desitja unes bones festes de Nadal i un pròsper 1994. Sigueu molt feliços.

Josep Ma. Pérez i Martra

entitats

OMIC

El torró

La història del torró és molt discutida. Mentre hi ha autors que atribueixen la seva paternitat als àrabs, els francesos reivindiquen el seu origen per la regió Du Vallée du Rhône, a la població de Montelimar es fabrica i comercialitza durant tot l'any amb el nom de "Nougat". A Espanya els documents que avalen el seu origen daten del segle XVI, data en la qual l'escriptor Lope de Rueda en fa esment del en les seves cròniques, també existeix documentació de l'any 1595, data en què va ésser proclamat un edicte de Felip II en el que prohibeix gastar més de cinquanta lliures anuals en torró i pa de figures.

A Catalunya en situen el naixement l'any 1703, època en la que la pesta va assolir Barcelona, per la qual cosa es va convocar un concurs per fabricar un aliment complet que resistís més d'un mes sense fer-se dolent. Altres autors daten el seu origen al 1714 durant el setge què Felip V va sotmetre la Ciutat Comtal, essent el guanyador del mateix el confiter anomenat Pablo Torró, cognom que donaria nom al producte.

Sigui quin sigui el seu origen, el torró és sens dubte el dolç que presideix les festes nadalenques en tot el territori nacional, fins al punt que en llenguatge popular es diu "menjar els turróns" per denominar aquestes festes.

S'entén per torró la massa formada per la cocció de mel, sucres, amb o sense clara d'ou, al qual afegirem ametlles torrades. La mel pot substituir-se per altres sucres, però el component obligat és l'ametlla, aquest producte pot portar additius autoritzats i la legislació actual admet la presència de fècules fins a un màxim d'un gram per cada 100 grams de torró.

Tradicionalment s'entenen per torrons: el fort d'Alacant, el tou de xixona i el crocant. Avui en dia reben el nom de torrons productes que més aviat es podrien denominar massapans, i així tenim el torró de coco, torró de massapà, torró de gema i torrons diversos en els quals l'ametlla és substituïda per altres ingredients com són fruits secs, gema, crema cremada, neu o massapà de fruita, de coco, de nata i altres productes autoritzats.

La classificació comercial dels mateixos es basa en el contingut d'ametlla i així tenim la classe suprema, extra, estàndard i popular.

% Suprema % Extra % Estàndard % Popular

Torró dur	60	46	40	34
Torró tou	64	50	44	30
Torró de coco	45	38	25	9
Torró de massapà*	45	38	25	9
Torró de gema**	45	38	25	9
Massapans	45	35	23	-

* % se refereix a l'ametlla.

** % suma d'ametlla i gema.

En l'elaboració del torró se continua respectant la tradició artesanal, durant aquest procés es pela i es deposita en uns recipients d'espert, cistells o cabassos, després del torrat, les mels es col·loquen en la denominada "mecànica", es van afegint les ametlles i es barreja, la majoria de les vegades a mà; quan la mescla està al seu punt, cosa que decideix el mestre torroner, es vessa sobre motllos i es deixa refredar, una vegada freda la mescla es talla per formar les clàssiques barres i s'empaqueta.

Per elaborar el torró tou se segueix el mateix procés, i una vegada refredat es passa per trituradores que el converteixen en pols, passant aquesta massa per uns rodets que emulsionen l'oli amb la resta, la qual cosa donarà el toc pastós a la mescla; d'aquí passarà per dues afinadores i un molí d'ablanir (estovar). Aquesta pasta es manté a una temperatura de 70 graus durant dues hores i en aquest temps és picada mitjançant masses fins que el mestre torroner consideri que la mescla està en el seu punt, seguidament es col·loca en motllos i una vegada refredada es talla en barres igualment que l'anterior.

Aquest producte de vegades té defectes i és objecte de frau que el consumidor ha de conèixer per fer valer els seus drets.

Quant als defectes que poden ésser causa de reclamació tenim: la presència de matèries estranyes, defectes de consistència, olor i gust; defecte de matèries primeres (ametlles amargues, ametlles parasitades, etc.).

El torró també pot sofrir alteracions, tals com el floriment, contaminació per gèrmens patògens, inflor o esquerdament causat per llevats estranys.

Quant als fraus, els que se solen presentar amb més freqüència són la substitució de l'ametlla per un altre fruit sec, generalment el cacauet; utilització d'additius prohibits; utilització de colorants per substituir el rovell d'ou; addició de fècules o farines (excepte les limitacions establertes en la normativa legal); la no-correspondència del contingut amb l'etiquetatge (ingredients, qualitat, pes, etc.).

c/ Lliberata Ferrarons, 37 - Tels. 29 12 52 - 69 04 60
17857 **SANT JOAN LES FONTS** (La Garrotxa)

Sant Antoni, 15
Tel. 29 07 42
SANT JOAN LES FONTS

entitats

Quant a l'etiquetatge s'ajustarà a la norma general d'etiquetatge Real Decret 2058/82 del 12 d'agost. En l'etiqueta hi constarà categoria comercial; denominació genèrica; els torrons diversos hauran d'indicar juntament a la paraula torró el nom de les matèries bàsiques que substitueixen total o parcialment l'ametlla.

Alfonso López del Valle

CASAL DELS AVIS

El Casal

Segurament algú dirà: "Conxu! sempre parla del mateix", però amics, cal pensar i com molt bé sabeu en aquests moments és la meua debilitat i obligació.

He començat així pel senzill motiu que us vull fer una pregunta: sabeu per què nasqueren i com funcionen els casals d'avis?

La pregunta la podem contestar d'aquesta manera: nasqueren per ser, en aquells moments, una necessitat i una obligació. Cal dir que en ser molt més llarga la vida de les persones, hi ha molts més pensionistes, cal un lloc poder passar l'estona si et ve de gust, cal un lloc per viure en comunitat, per conviure els uns amb els altres amicalment.

Ja sé, és que aquell o aquella són tan empipadors... Cal reflexionar i tenir paciència, els uns pels altres, caldria ser amics, tots, units, no buscar sempre els defectes als altres. Ja sabeu a tots ens falla quelcom, mai no podem pensar tots igual (això tampoc no aniria bé, tots seríem així o aixà, és impossible) però sí que podríem donar un marge de complaença a tothom. Veritat que seria fabulós, meravellós? Ja ho sé, impossible, veiem que els que ens haurien de donar llum, ja que estan més preparats, ens donen fum. Bé, però nosaltres, per la nostra experiència, per tot el que hem vist i viscut, enganys, traïcions, maldats i tota mena de desenganys, valdria la pena de dir: pel temps que ens queda és millor viure bé que no malament, i a la vegada és molt més fàcil.

En fi, ja he fet el meu predicot, amb això no vull pas dir que jo sigui perfecte, caram!, ni de bon tros, però, si seguíssim aquestes normes (jo inclòs és clar) viuríem millor, veritat? Doncs, a poc a poc hem de procurar-ho. Som amables i complaents amb una majoria però... encara queda aquell tan antipàtic... Bé, l'hauré de perdonar. Amb tot, la idea dels casals d'avis crec que fou per millorar la qualitat de vida entre les persones grans.

Ara voldria explicar com funcionen. Hi ha tres o quatre sistemes: el primer és fabulós, meravellós, és el que abriga els casals sota la capa de la Generalitat. Que consti que parlo allò que conec: els casals de Catalunya.

Un altre sistema són els clubs o esplais de les caixes d'estalvis i, finalment, amb tot el nostre pesar, els casals municipals: el nostre.

Aquests estan en l'últim esglaó dins les categories socials dels casals: som els parents pobres. És llastimós que en la nostra llarga vida de treball, els que ara tenim entre seixanta i setanta, o més, hàgim treballat i cotitzat com els que poden gaudir d'un casal d'avis d'ICAS. Sabeu què vol dir ICAS? És allò que he dit anteriorment, que viuen directament de la Generalitat. Nosaltres no, nosaltres, si podem tenir un lloc per poder esplaiar-nos, discutir i enfadar-nos, en fi, totes aquestes normes de vida que fan que les hores del dia siguin més curtes, és gràcies al municipi, per això és un casal municipal.

És curiosa la democràcia, és una manera de governar com qualsevol altra, amb més o menys defectes, però perfecta no! Aquí tenim una petita mostra: si unes persones que han lluitat per poder sortir de les dificultats d'altres temps tenen la sort de viure en una ciutat de més de 12.000 habitants, poden gaudir d'un casal de l'ICAS. Els que tenim les mateixes penes i dificultats (segurament més), però vivim en un poble petit hem de subsistir dels nostres esforços.

Continuaré reflexionant, si pensem i fem el compte de la vella, veurem que la Generalitat viu dels impostos que, d'una forma o altra, paguem tots, els ajuntaments de què viuen? Igualment dels impostos que d'un lloc o altre han de sortir. Doncs bé, si continuem amb els números de la velleta, veurem que per tenir un casal, entre tots, hem de pagar dues vegades. I si m'equivoco perdoneu però, demostreu-me com funciona perquè jo clarament no ho veig d'altra manera. Poc o molt, per tenir un casal, cal esquitjar dues vegades.

Dins dels socis del nostre centre n'hi ha mitja dotzena d'aficionats al billar, i jo ho trobo perfecte: si tenim un billar, i de poca categoria, és gràcies a la Caixa de Girona que el va pagar. Ells no veuen clar que aquí hagin de pagar i en el casal d'Olot no. És clar, és com tot, un preu simbòlic, com per la gimnàstica, la natació. Bé, si els uns pertanyen als ajuntaments que en prou feines en tenen per viure i els altres a la Casa Gran, podeu comprendre la diferència del poder adquisitiu, com de moltes altres coses.

El Didal

Carrer Francesc Caula, 1
SANT JOAN LES FONTS

FOTOGRAFIA
BRUNSÓ
DISENY

Plaça Major, 8
Telèfon 29 01 78
17857 **SANT JOAN LES FONTS**
(Girona)

entitats

Des del Soroll us desitjo molt bones festes de Nadal i un pròsper any 1994. I que finalment s'acabi la crisi.

Joan Gutsens i Prats

A.P.A. COL·LEGI "CASTANYER"

Esperant que tothom hagi gaudit d'unes bones vacances, iniciem un nou curs escolar.

En començar el curs, es va donar a cada alumne, a partir de tercer, un full informatiu de quin esport li agradaria practicar, ja que tenim un coordinador entre el col·legi, el Club Polisportiu i el Consell Esportiu Comarcal. La contesta no va ésser gaire participativa, encara que ja s'entén, perquè el futbol i la natació estan federats i se n'encarrega el Club Polisportiu. Tenim el bàsquet masculí i femení que sí és de competició escolar. Altres fan esport particular, n'hi ha que fan dansa i hi ha un altre ventall d'activitats com l'Escola de Belles Arts, idiomes i mecanografia, que fan que no hi hagi més equips per a la competició extraescolar.

També es va donar a tots els alumnes de P-3, P-4, P-5 i 1r informació sobre el servei de Guarderia Municipal i els horaris, i també el mecanisme de portar-los i recollir-los al col·legi Castanyer.

S'han plantat tuies per la separació del pati dels petits i unes tanques de fusta perquè quedi una zona totalment a part i protegida. També està previst d'instal·lar en aquest pati uns tubs de pòrtland, pneumàtics, un sorral i algun altre tipus d'aparell perquè els petits puguin jugar.

En l'assemblea general va venir el president del Club Vall de Bianya per informar-nos de les noves activitats per a nens d'entre 5 i 10 anys del programa anomenat multimèdia.

El dissabte 16 d'octubre vàrem acompanyar els alumnes de 6è, 7è i 8è a l'Estadi Olímpic de Barcelona, per celebrar la cloenda d'un nou cicle de la campanya "Vols conèixer Catalunya?" organitzada pel Departament de Benestar Social. Actuaren els Comediants, el grup de rock català Lax'n Busto i el grup de rumba catalana Ai Ai Ai! El parlament fou a càrrec del M.H. President de la Generalitat de Catalunya, Sr. Jordi Pujol.

El 29 d'octubre celebrarem al col·legi la Castanyada i la 3a Mostra Gastronòmica.

El divendres 26 de novembre, juntament amb el regidor de Sanitat, doctor Arcos, organitzarem una

conferència-col·loqui sobre alimentació, a càrrec de la dietista de l'Hospital Sant Jaume, Sra. Laura Padró.

Pel desembre tenim previst organitzat l'XI Concurs de Pessebres.

Bones Festes de Nadal i Feliç Any Nou.

Fins el pròxim Soroll.

COL·LEGI PÚBLIC "CASTANYER"

El passat 29 d'octubre vam celebrar a l'escola la ja tradicional festa de la Castanyada. És la primera festa del curs i, segons les valoracions que es fan, una de les més reeixides.

La III Mostra Gastronòmica en féu el centre; hauríeu d'haver vist els menús enfilant olives i formatge en els escuradents! Un a l'escuradents, un a la boca, un a l'escuradents, dos a la boca... eh, Manolín!

Tothom va participar-hi. Cada curs va preparar un tastet a fi de demostrar les seves habilitats culinàries, com els que ens van delectar amb el mató o, si més no, el seu enginy a l'hora de sucra el pa amb mantega o d'untar-lo d'oli (i no deixar-hi escapar gaire sal).

I a l'hora de menjar tots hi vam estar a punt; amb el tiquet a la mà o penjat del davantal vam passar per totes les paradetes i vam degustar tots els menús. Evidentment no hi podien faltar les castanyes! Com sempre s'ha fet, són els de vuitè els que tallen, mullen i torren les castanyes, que, per cert, van sortir boníssimes (mèrit de les castanyes o dels castanyaires?).

... I no hi podien faltar les anècdotes divertides; la primera va ser la del temps: plourà? no plourà? Després d'una setmana plovent matí i tarda, qui es podia pensar que el temps ens donaria una treva i, de les tres fins a les cinc, lluiria el sol? (després diuen que no estem bé amb els de dalt!)

... I la d'en Xevi, que va escollir la parada de setè per descansar i se'n va anar tot en orris! Tanta feina a sucra el pa amb tomàquet que van tenir!

... I de les crispetes! n'hi havia que els sortien fins i tot per les orelles!

... I no volgueu saber el que van beure alguns! Era una barreja de batut de xocolata amb suc de taronja... com que només teníem un got!

Però va estar bé. Ara que ens la mirem ja amb la perspectiva del temps, veiem que és una festa en la qual tots, petits i grans, hi posem el nostre granet de sorra i que entre tots la fem així de ben feta.

La Comissió de Festes

**AIGUA
GAS
CALEFACCIÓ**

**Ptge. de Barcelona, 11 - Tel. 29 01 83
17857 SANT JOAN LES FONTS**

**AUTO REPARACIÓ
J. GUIX i MIR**

AUTO REPARACIÓ

Reparació en general de l'automòbil.
Diesel i gasolina

c/ Paperers, 9. Tel. 29 10 98. SANT JOAN LES FONTS

col·laboracions i opinions

La consciència nacional Som i serem

Ara, més que mai, cal que retrobem i enfortim la nostra identitat nacional, la que ens conforma com a catalans i, fins i tot, la que ens determina. Aquella que ens defineix com a nació i com a poble. La que ens identifica. Els signes de la nostra identitat nacional són diversos i variats: la nostra història, la nostra llengua, el nostre tarannà, els nostres costums i les nostres tradicions, el nostre folklore, els nostres petits vicis i les nostres petites virtuts.

Ara, més que mai, cal que retornem als orígens, que ens posem la mà al pit i que ens interpel·lem realment, seriosament, allò que som, sobre el que hem estat i, sobretot, el que volem ser. Cal retornar a la nostra nació aquella dignitat que es mereix com a poble, com a gran poble que és amb les seves particularitats i les seves diferències, amb els seus símbols i les seves ensenyes. Cal recercar i potenciar. Confirmar i aprofundir. Realitzar. Ara, com sempre, cal que reafirmem el folklore i que consolidem la tradició.

Els catalans, units per un sol crit i una sola veu, entonem "Els segadors", puntegem la sardana i enarborem la senyera. Una sardana que és símbol de justícia, d'equilibri i d'equitat, de solidaritat i de pau, de germanor i d'amistat. Alcem el porró i reverenciem la barretina. Drecem castells en l'aire i coronem els cims.

Avui, un país com el nostre no és encara lliure. És un país dependent. L'Autonomia és ridícula i no ens deixar ser. Malgrat tot, avui, encara, no tenim ni Comitè Olímpic Català, ni seleccions nacionals. Sí que podem tenir, en canvi, el carnet d'identitat en català i la matrícula GI. Però això, amics, no és suficient, ni de bon tros. D'altra banda, la cultura espanyola ens assetja, ens ofega i se'ns inculca per tots costats, des de la ràdio a la televisió, des de les revistes del cor fins als diaris esportius. I, si no, fixem-nos quantes vegades, ara, no ens honoren amb una corrida de toros, o bé, quasi sempre, amb el folklore immortal del Sud, amb les seves sevillanes i la seva insistent cançó espanyola. La copla i el flamenc. I nosaltres, on som? I la nostra, de cultura, de què se n'ha fet? On és?

Adonem-nos que caldria contrarestar aquest afany que tenen des de Madrid de voler-se imposar en tot i pertot.

Ara, cal que defensem i potenciem allò que és nostre, aquell llegat que els nostres avantpassats ens han fet arribar des dels fons dels segles i que ens ha estat confiat. Defensem el catalanisme arreu, amb el

degut respecte que ens mereixen tots els altres països d'Europa i àdhuc els del món. Això no obstant, el nostre amor per la nostra terra i per la nostra gent ens fa entonar:

"Dolça Catalunya, pàtria del meu cor...!"

I per les festes, capgrossos i gegants, àligues i dracs; tenores i grallers, fiscorns i flabiols; el ball pla del vespre i els goigs al sant patró; el llibre i la rosa, el pessebre i el tió.

Ser català vol dir considerar i valorar aquestes i tantes altres manifestacions que brollen de l'ànima del poble i com que ens pertanyen, ens les fem nostres i les revivim. Aleshores, és l'esperit del poble el que es mostra i es manifesta, el que s'envola i es realitza. Aleshores, Catalunya, se sent viure i alhora es dignifica: és i deixa ser.

Dia a dia, doncs, la nostra pàtria ens reclama i ens empara. Ens fa ser i ens projecta. Afirmem-la. Ara, més que mai, defensem la nostra pàtria. Estimem-la.

La nostra pàtria: Catalunya.

Josep Masllorens

Una altra realitat de Moscou

"Desgraciadamente hoy no es un día muy feliz que digamos, aquí en Moscú, 4 de octubre de 1993, supongo que por la tele ya te habrás enterado del mogollón que se formó ayer aquí, con la gente saliendo armada del Parlamento, luego en Ostankino (TV) y por la noche, hubo una auténtica batalla, y la guinda fue la toma de la Casa Blanca. Ahora estamos en toque de queda, para detener a la gente que se ha quedado disparando. (¿Tú te imaginas que iban repartiendo armas para defender el Soviet Supremo, Parlamento, a cualquiera que pasaba por allí?). Yo no quiero ni pensar quien se las habrá quedado, pero después de rendirse aún había grupos de incontralados disparando por el centro. Hoy no he ido a trabajar (...) excepto esto el resto estaba tranquilo, como siempre (...) nadie diría que al otro lado se están dando de tiros (...)"

Aquest breu extracte d'una carta redactada a Moscou, reflecteix força bé la realitat quotidiana del que està succeint en un país no tan llunyà del que ens sembla. Es veu com uns milers d'exaltats, la ciutadania en general, no se sent involucrada en aquest espectacle lamentable dels polítics per la lluita pel poder; ells, el poble continua immers en les seves veritables preocupacions del dia a dia.

Vaig tenir la sort d'estar a cinc ciutats russes en

PUB - OLOT
LUCKY LUKE
Cervesa Whisky Música

electromuntatges
REVI S.A.
Ctra. d'Olot, 7
17858 **SANT JOAN LES FONTS**
Tel. **34 - (9) 72 - 29 08 52 / 29 05 85 - Fax 29 05 92
LA GARROTXA

col·laboracions i opinions

uns moments de canvis radicals en la manera de concebre la societat. Han passat, en quatre anys, de tenir-ho pràcticament tot solucionat (el sostre mínim per viure estava totalment garantit per l'Estat), sanitat, educació, lleure... tot era gratuït, la manutenció bàsica era i és subvencionada per l'Estat (aigua, llum, telèfon, metro...), només es paga una quota simbòlica de connexió o ús, a haver-se d'autofinançar i amb una inflació que no ha d'envejar res a les sud-americanes.

Pel rus, això suposa un fort trauma, la propaganda anticomunista els venia Occident com un paradís on tothom tenia de tot quan volia; però ara que van cap a una societat basada en l'economia de mercat es troben que no estan preparats per competir, que necessiten un temps per acoblar-se, i no és per manca de cultura o informació sinó perquè en 75 anys han passat d'una societat medieval (durant el tsarisme) a una d'"Height Tech". Això es reflecteix a tan sols 100 quilòmetres de l'entorn de Moscou, que està molt allunyada de la realitat global de Rússia, en què la societat es basa pràcticament en el sector primari. L'actual Moscou s'acosta molt a la definició de ciutat-estat que es feia en el renaixement.

El rus està molt orgullós de la seva cultura, que no va ser prou potenciada durant els anys de màxima ortodòxia comunista, en què es va apostar més per un estil internacional, sense arrelament popular. L'evolució a partir de Gorbachov els ha defraudat, esperaven una realitat molt diferent i la concreció d'aquesta realitat i la seva viabilitat ha estat la que ha portat a antics aliats (Ieltsein/Jazbulatov-Rutskoi) a aquest conflicte. L'un proposava una política de xoc a la realitat i els altres proposaven una via més evolutiva. El canvi hi havia d'ésser, ja que encara la vella guàrdia controla els llocs estratègics (polítics i econòmics) però potser aquest no ha estat el camí més correcte. Pel bé del poble rus i de la humanitat en general esperem que aquest desembre les urnes posin fi a aquesta situació i que els ciutadans russos puguin escollir dins tot un ventall de programes.

Esteve Roca

Perquè la gestió sigui clara i honesta

Arribo a casa i em trobo una carta amb el segell de l'ajuntament, l'obro immediatament i veig tres folis escrits a màquina, on una línia quasi puja a cavall de l'altra; unes ratlles tan apretades que no els ha cabut ni la signatura, com fóra normal, ni el segell complet de l'ajuntament.

Començo a llegir i a les tres primeres ratlles ja ho sé tot; són els mateixos adjectius, les mateixes paraules, el típic redactat de remarcar frases en majúscules i de separar paraules entre cometes. Molt aclaridor convido tothom a fer una comparació:

– Agafeu el Butlletí d'Informació Municipal del juny del 1987, on hi ha un recull d'aquest tipus de redactat, us podeu adonar del tarannà que duia aleshores un dels personatges en qüestió, el Sr. Pere Reixach.

– Compareu-ho també amb el fulletó de propa-

ganda a les eleccions municipals del 1991 dels Independents Santjoanencs.

Haureu pogut comprovar que l'únic que canvia és el tema. Quina vergonya!

Continuo llegint i de sobte trobo una paraula que no llegia des del temps d'en Franco: cacic. Agafo el Diccionari General de la Llengua Catalana, la busco i hi diu: "Persona important d'un poble que exerceix una influència excessiva en assumptes polítics i administratius." Carai!, penso. No sabia que a més de ser important tinc influències.

Parlen altre cop de l'ex-Comissió de Festes i jo cada cop que ho fan penso en les 100.000 pessetes que encara ens deuen, i que vàrem haver de posar de la butxaca per poder pagar els músics. Tots vàrem posar-hi diners excepte el que ara, a més de ser l'home de la neteja del Centre Sòcio-cultural, és el conserge (suposo que amb un contracte com cal), membre de l'actual Comissió de Festes i president d'una junta fantasma del Centre, que l'Equip de Govern ha triat a dit.

Mentre vaig llegint m'adono que una mentida toca l'altra i que és el moment de fer una rèplica reposada, clara i contundent.

En primer lloc faré un recordatori del que era i del que actualment és Begudà, després dels meus quatre anys de gestió municipal treballant de valent per aconseguir uns serveis més dignes.

Abans ens coneixien més per les fàbriques que hi ha en aquest sector que no pas per les persones qui hi vivim, el nostre tarannà, les nostres necessitats, les nostres inquietuds, etc.

Em vaig proposar i crec que ho vaig aconseguir que quan es parlés de Begudà-Sant Cosme, tothom relacionés aquest sector amb un grup de persones actives, amb una manera de ser dinàmica i com un nucli en plena evolució; en aquest sentit penso que hi va tenir molt a veure el Centre Social i Cultural, i per això en faré una mica d'història. Aquest immoble estava destinat, en l'època en què manava el consistori encapçalat pel Sr. Pere Reixach, a ubicar-hi una casa de colònies. L'edifici en aquells moments patia de greus deficiències per poder-ne fer ús. En començar la meua tasca com a regidor de l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts, l'1 de juliol de 1987, vaig plantejar ja la necessitat de reformar l'edifici en què aleshores encara es podia llegir "Escuela Nacional". Un local a la planta baixa del qual feia poc que s'havien arranjat uns lavabos, posant-hi cinc dutxes i fent una distribució desastrosa que no cobria ni de bon tros cap de les necessitats del poble (llàstima dels diners malgastats). A la primera planta hi havia un magatzem de mals endreços (taules i cadires velles, cassoles, etc.), que ningú no s'explicava què feien allà. Amb els meus companys del Consistori vàrem fer un estudi sobre les possibilitats de l'edifici i es va considerar que era necessari dotar-lo suficientment perquè servís per a tot tipus d'activitats que volgués fer la població d'aquest sector. En aquest sentit es volien aconseguir dues fites: la primera, posar a l'abast d'aquest nucli un lloc que aglutinés i fos el centre de tots; i la segona, fomentar multitud d'activitats, no solament les que ja existien, sinó d'organitzar-ne de noves, de manera que es satisfessin les inquietuds de la

col·laboracions i opinions

població i que l'edifici es convertís en un veritable centre cultural, d'esbarjo, de reunió, festiu i en definitiva que fos la casa de tots.

Així, doncs, vàrem posar fil a l'agulla per tal que fos una realitat. En primer lloc s'encarregà als serveis tècnics municipals un projecte d'adequació de l'edifici i a partir d'aquí s'acordà l'execució de les obres, la compra del mobiliari necessari i d'elements auxiliars per al desenvolupament de diverses activitats, etc.

No cal pas explicar-vos la gran acceptació que va tenir, ja que en poc temps van sorgir moltes activitats, algunes d'elles impensables de realitzar en altres èpoques. A grans trets les podem recordar:

- Homenatge a la vellesa.
- Cursets de balls de saló.
- Cursets de ballar sardanes.
- Festes més populars i a l'aire lliure.
- Xocolatada de Nit Bona.
- Campionats de tennis taula.
- Sortides a Barcelona per veure teatre.
- Dinars de germanor.
- Activitats teatrals (assaig d'una obra).
- Exposicions.
- Celebració de l'aniversari del Centre.
- Festa cloenda balls de saló.
- Pujada en globus aeroestàtic.
- Tirada al plat nocturn.
- etc.

Senyors de l'equip de govern, toquem de peus a terra, el que succeeix a Begudà no és pas un cas aïllat, ho hem viscut i ho estem vivint a tot el municipi en general. El que ara passa amb els Amics del Centre ha succeït ja abans amb altres entitats o persones del poble que fins i tot algunes han hagut senzillament de plegar o dissoldre l'entitat, per exemple:

Ex-Comissió de Festes de Sant Joan, Associació de pares d'alumnes del col·legi Castanyer, director de Ràdio Sant Joan, ex-Comissió de Festes de Begudà, director de l'Escola de Belles Arts, el grup la Maranya, Club Polisportiu Santjoanenc, ex-junta del Centre Sòcio-cultural de Begudà.

Amb totes elles heu tingut problemes. Com es pot imposar la vostra política per la força, trepitjant la democràcia fins al límit?

Com es pot trepitjar el poble que va escollir una junta democràticament per posar-ne una altra escollida a dit per l'Equip de Govern? Jo que recordi, des del temps d'en Franco que no es procedia d'aquesta manera. Com es pot acusar un jovent que en tots aquests anys no ha causat mai cap desperfecte al Centre Sòcio-cultural? Sinó es pot anar a comprovar l'estat actual (abstenir-vos els que no esteu bé amb el Règim, no trobareu clau enlloc).

I com a última referència al Centre una reflexió:

La Junta del Centre ha de ser la que vol el poble i no la que agrada a l'ajuntament.

Per a tot això una sèrie de puntualitzacions:

- Senyor Ermel Solà, sé que vostè va dir al redactor d'un diari: "el Centre és una casa de putes". No obstant això, aquest va tenir més seny i bones maneres que vostè i va escriure "casa de barrets". Ara s'adona del seu error i ho vol mitigar. Li demanaria una cosa

que és per a mi justa i necessària, una disculpa pública del que ha dit al poble. En cas de no fer-ho em reservo el dret d'emprendre accions legals contra vostè.

- Sou experts en barrejar temes. Heu embolicat un permís d'obres de la meua casa, molt legal per cert, amb el Centre Sòcio-cultural. En un altre moment ja en parlaré també d'un seu "col·lega" que es va fer tota una casa nova dins la zona de protecció del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, no una restauració, amb un permís de paraula quan era alcalde el Sr. Pere Reixach, i que encara està per resoldre.

- Una de les úniques veritats que he pogut llegir és que vaig anul·lar una subvenció de 300.000 pessetes per la zona esportiva de Begudà. Aquesta quantitat de diners en principi anaven destinats per aplanar els terrenys del que seria aquesta zona. Però aleshores al cap de mig any es va aprovar un conveni amb Noel SA i aquest assumí el cost total de l'obra, més o menys 8.300.000 pessetes, per tant ja no calia donar cap subvenció. Estem parlant per tant del 1991, ara ja quasi estem al 1994. Tot això genera una sèrie d'interrogants:

- On són aquests 8.300.000 pessetes?

- Perquè si l'ajuntament no havia de posar diners perquè es realitzés l'obra aquesta encara no està ni començada?

- 8.300.000 pessetes durant dos anys i mig generen uns interessos.

On son aquests, a què s'han destinat?

- És que interessava esperar a realitzar l'obra l'últim any per fer propaganda electoral?

He arribat a l'últim foli i crec que aquest es mereix una rèplica clara i seriosa, però en un altre moment, ja que no es pot barrejar la propaganda política amb un tema tan seriós com el del Centre. No obstant això quan sigui el moment ja ho faré.

Sr. Pere Reixach suposo que li haurà quedat clara una cosa, ara són altres temps per desgràcia seva ja que en aquest sector no només hi ha quatre pagesos mal avinguts. Ningú no necessita que el manipulin per defensar-se, sabem fer-ho tot sols i no desistirem en la nostra lluita per no ser els eterns ciutadans de tercera de Sant Joan les Fonts. Lluitarem per ésser coneguts a la comarca no per la pudor d'algunes de les nostres fàbriques, no pel nostre riu contaminat, sinó per la nostra manera de ser: dinàmica, decidida i amb ganes de fer coses, amb entusiasme i amb bon esperit de convivència i sobretot passió pel nostre poble.

I ja per acabar només em resta desitjar que s'arribi el més aviat possible a un acord entre els Amics del Centre, com a màxims representants del poble, demanant a l'Equip de Govern de l'Ajuntament un canvi d'actitud per tal que aquest control que es vol exercir sobre el Centre Sòcio-cultural i els seus usuaris no repercuteixi negativament en les activitats que fins ara s'hi feien. Tots sabem que als pobles els problemes petits amb el temps es tornen grossos, i això és precisament el que s'ha d'evitar a qualsevol preu, ja que tots ens coneixem i ens hem de veure cada dia.

*Joan Fàbrega Llongarriu,
regidor per CiU a l'Ajuntament de
Sant Joan les Fonts*

L'ajuntament informa

Casal d'Avis de la Canya

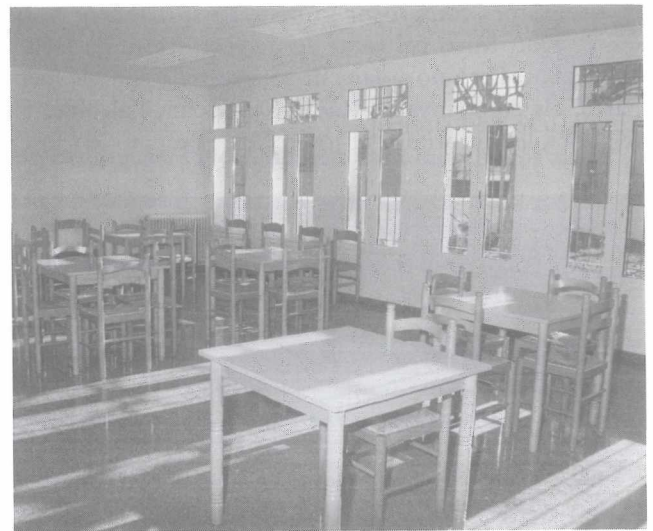
Seguint la línia de dedicar una especial atenció a la gent de la tercera edat que aquest Equip de Govern es va fixar, s'ha procedit a fer una remodelació de la Llar d'Avis de la Canya, per tal de que el lloc on es reuneix la nostra gent gran ofereixi el màxim de condicions per a fer-ne un lloc de trobada agradable i còmode, a l'ensems que s'hi puguin desenvolupar tota mena d'activitats culturals i de lleure, dins d'un ambient modern i funcional que sigui plaent de freqüentar i on una persona pugui trobar-se com a casa.

Era, aquesta, una obra que ens havíem proposat

portar a terme des del primer moment, en especial per la consideració i respecte que ens mereix el col·lectiu de la tercera edat. Després de tota una vida d'esforç i dedicació diària al treball, pensem que tenen dret a que se'ls ofereixi un lloc on puguin passar les seves estones d'esbarjo o portar a terme les activitats de la seva preferència.

Ha estat una constant pròpia de totes les civilitzacions el respecte als seus grans, i és, doncs, amb aquesta filosofia i com a mostra del que professem als nostres, que s'ha endegat aquesta obra. Esperem que els complagui i, si és així, que en facin una utilització màxima en tots els aspectes. Això serà la millor prova de que l'esforç realitzat ha donat un fruit esplèndid.

Casal d'Avis de la Canya.

Presentació, a Perelada, del llibre "Sentits i pinzellades del nostre país" (18-12-1993)

L'Ajuntament de Sant Joan les Fonts, seguint el camí endegat temps enrere, dóna a la llum una nova publicació, que portarà per títol "Sentits i pinzellades del nostre país". Amb ella, i a través dels artistes que glossa, s'intenta retre un petit homenatge a tots els de la nostra terra, que tants i de tan meritoris n'ha infantat.

És ben coneguda de tothom l'obra dels tres que el llibre ens presenta i glossa. En Josep Oliveras, en Pere Ventura Julià i en Joan Granados Llimona, cadascun dins del seu estil, porten a nivells de gran qualitat el paisatge i la figura. Amb la seva creació, inspirada en l'extraordinària bellesa natural del nostre entorn, s'aprèn a conèixer-lo una mica més bé i, amb ell, a conèixer-nos també una mica més nosaltres mateixos.

És bo que l'Administració recolzi les iniciatives dels particulars, especialment quan es manifesten dins el camp de la cultura. Aquest és l'esperit que ha portat l'ajuntament a donar el seu suport sense reserves a una de tan significativa.

El llibre ens presenta l'obra de tres pintors, però l'art no té la pintura com a única forma d'expressió. Les altres manifestacions de l'esperit o de la nostra sensibilitat, que, en definitiva, són l'essència de l'art, també han trobat el camí de donar-se a conèixer en la persona d'altres fills il·lustres de la nostra terra. La literatura, la poesia i la història ens han donat, així mateix, cultivadors de gran mèrit.

No podem fer menys, doncs, que sentir-nos enal·lits i orgullosos de tan lloable iniciativa. Des d'aquestes ratlles volem fer palesos els nostres millors desitjos, tant als autors com a l'obra, encoratjant-los a seguir en el camí emprès.

Ens han fet l'honor de dedicar unes paraules a l'obra el Molt Honorable President de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol i Soley, l'Il·lustríssim Alcalde de Barcelona, Sr. Pasqual Maragall i Mira, i el vice-president de l'Institut d'Estudis Catalans, Sr. Manel Castellet.

reportatge

“Ja fa quatre anys!”

- Albert ves a mirar si ja hi ha gent.
- D'acord!

Són les 5 i ja fa una hora que van amb els vestits de català. A en Sergi li he posat bé la barretina 6 vegades, a l'Ingrid li cau la xarxa del cabell, l'Astrid no sap com arreglar-se el llaç del davantal i els altres (en Xevi i l'Esther) no diuen res de por que tenen.

Torna l'Albert, amb la faixa ben lligada (jo mateixa li acabava d'enganxar amb un imperdible!):

- Clara, hi ha molta gent!
- Molta!? Doncs, vinga, tothom al seu lloc!

No és pas que no me'n refiï de l'Albert però m'estimo més comprovar jo mateixa si realment hi ha molta gent. Miro pel forat del teló i... Mare de Déu, i tanta gent! Però no solament són “gent”, són els meus pares, els companys de Ràdio Sant Joan, l'alcalde, els regidors, les autoritats, el Josep Ma. Francino, en Josep

Puigbò. Són els de Ràdio la Vall, Ràdio Besalú, Ràdio les Planes, la Veu de Sant Joan i Ràdio Vall de Bas. Són en Francesc Domènech, en Joan Llena, en Pep Pérez, la Maria Riera vestida de cambrera...

Per un moment penso que jo mai no recordaré la Gala dels Micròfons d'Or des de la seva perspectiva. Penso que recordaré la corona de la Marta i la Núria (de 5 i 4 anys) quan gravàvem el *single* que donaria veu pròpia a Ràdio Sant Joan, les falques i més falques publicitàries que vam gravar amb en Josep Roca i en Pere Juanola, els assajos del dia abans al centre cultural, les hores que he passat amb aquests sis infants, rient, jugant...

Són dos quarts de 6 i m'avisen que ja comencem.
- Nens, atenció! Ja sabeu el que heu de fer, eh?, sobretot camineu ben a poc a poc i somrieu!

Comença la música, una veu d'home, potent, greu (és la d'en Josep Roca, és clar!), dona la benvinguda a tothom i presenta el jurat que ha qualificat els treballs. Quins treballs? Home, els que vam presentar a concurs les emissores municipals que som al cinema. Darrera el teló sentim el que diu la veu però no hi posem atenció. Sento la música i la mainadeta ja estan a punt, mentretant el teló es va obrint...

- Ja està, ja podeu sortir.

Els nens són a escena i jo estic amagada en un cantó de l'escenari. Des d'allà veig la Mariona Comellas com fa broma amb l'altre presentador, en Francesc Triola, que és a dues passes de mi.

La mainada en miren de reüll des de l'escenari, jo em poso a ballar exageradament perquè em vegin bé. Ells comencen a moure les cametes, l'Albert és el que porta més marxa, els altres fan el que bonament poden. Automàticament, sento com la gent es posa a riure, és normal, tots plegats semblen la versió catalana del “Príncep de Bel-Air”.

Els nens ja han acabat la interpretació. Ara em toca sortir, per la porta lateral, és clar, i anar a seure amb la resta dels companys de Ràdio Sant Joan. De la cadira estant, la perspectiva que tinc del públic i de l'escenari és totalment diferent.

La Marta, la filla de l'alcalde, ve cap a mi i puja a la falda. Mentre miro els presentadors entre els flocs daurats del cabell de la Marta no puc deixar de pensar en els 4 anys que he passat a Ràdio Sant Joan. La cantarella horrorosa i dissonant de les primeres locucions, les tardes entaforats en aquell despatx parlant de les nostres coses i... i ja han entregat el primer microfon!

Tota la sala aplaudeix, jo també, però la meua ment encara vola. Quantes hores foses en aquesta ràdio, quanta il·lusió, quanta comunicació! Malgrat tot, no tinc la sensació d'haver perdut el temps.

- I ara moment d'atenció perquè Ràdio Sant Joan us vol dir alguna cosa...

La presentadora, amb aquestes paraules, dona entrada a la veu de la petita Ràdio Sant Joan. Mentre sentim el discurs per megafonia, un enorme pastís de 6 pisos (sí, jo diria que eren 6) entra pel passadís central. Mai no havia vist un pastís amb rodes!

Darrera seu el pastisser, Francesc Domènech, júnior, l'artífex del fabulós dolç.

Assegurances
ROSER

c/ Olot, núm. 30 - Tel. 29 05 28.
SANT JOAN LES FONTS

CARNISSERIA LLOP

Av. Cisteller, 3. Tel. 29 02 31
SANT JOAN LES FONTS

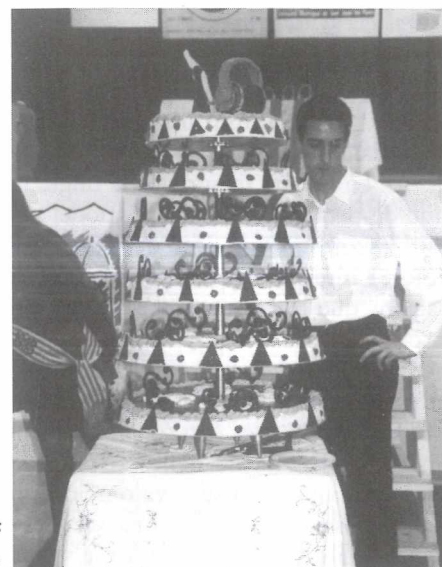
reportatge

Mai ningú, que jo sàpiga, no ha tingut un patís tan gran el dia del seu aniversari, però és que som tants a Ràdio Sant Joan... L'ideal hagués estat que cadascun dels oients se n'hagués pogut cruspitar un bon tros.

Ja sóc ben estranya, però enmig de tanta dolçor i amb les bombolletes del cava que em fan pessigolles al nas em vénen a la memòria els moments més amargants que he viscut a la Ràdio. Me'n recordo d'en Joan Llongarriu, del meu germà (en Dani), de l'ex-alcalde (Irvin Sala) i de més noms coneguts i més o menys estimats que van tallar en sec la seva relació amb Ràdio Sant Joan. Me'n recordo, sí, i em ve una cosa a l'estómac que no em deixa acabar el pastís.

- I amb l'entrega dels auriculars d'Or posem punt i final...

Bé, ja està! Tothom ha sortit content, tothom està feliç (aparentment) però jo, encara que em rebenti ho haig de dir, hi he trobat a faltar una mica de **caliu**. Una mica més d'aquell caliu que hi havia la primera vegada... Molts pensareu que això de la primera vegada és un tòpic però la gent que érem allà el 13 de novembre a les 5 de la tarda esperàvem quelcom més que un Micròfon o un Auricular d'Or. Què? No ho sé

Pastís d'aniversari.

ben bé, potser un copet a l'esquena i una veu amiga que ens digués: "Nois, ho heu fotut molt bé tot això!"

Ma. Clara Sánchez
C. Bonfill

Resultat votacions jurat

Categoria informatius (total 3)

1. Jordi Pujol i Dolors Vila	R. la Vall	65 punts
2. Clara Sánchez i Josep Roca	R. Sant Joan	60 punts
3. Sílvia Roch	R. Vall de Bas	41 punts

Categoria llista d'èxits (total 9)

1. Aris Brandy	R. Sant Joan	61 punts
2. Salvador Castanyer	R. la Vall	55 punts
Francesc Isern	R. la Vall	55 punts
3. Miquel Riu	R. Besalú	52 punts

Categoria esports (total 4)

1. Jordi Sellas, Artur Fàbrega, Artur Fortet	R. la Vall	65 punts
2. Salva Llorà i Xevi Bustillo	R. les Planes	51 punts
3. Carles Buendía	R. Sant Joan	44 punts

Categoria publicitat (total 4)

1. Lluís Cornet	R. les Planes	47 punts
2. Sònia Juanola i Joan Llensa	R. Sant Joan	40 punts
Carles Buendía	R. Sant Joan	40 punts
3. Jaume i Josep Badosa, Pere Sucarrats	R. Sant Joan	36 punts

Categoria redacció (total 3)

1. Gemma Quintana	R. Sant Joan	
2. Sílvia Roch	R. Vall de Bas	
3. Mònica Garriga	Ràdio les Planes	

Categoria magazine (total 2)

1. Jordi Sellas (JR), Aleix Planagumà,		
--	--	--

Joan Rovirola	R. la Vall	61 punts
2. Joan Gratacós	R. Besalú	52 punts

Categoria infantil (total 4)

1. (Ex-Aequo)		
Imma Golet i Josep Roca	R. Sant Joan	58 punts
Dolors Vila	R. la Vall	58 punts
2. Clàudia i Ma. Mar	R. Vall de Bas	41 punts
3. Mònica Garriga	R. les Planes	39 punts

Categoria reportatge (total 6)

1. Faustino Pérez i Martra	R. la Vall	61 punts
2. Carme Castanyer	R. la Vall	54 punts
3. Josep Grandados i Jordi Feu	R. Sant Joan	52 punts

Categoria avis (total 1)

1. Joan Vila i Joan Gutsens	R. Sant Joan	
-----------------------------	--------------	--

Categoria promoció (total 3)

1. Anna i Faustino Pérez i Martra	R. la Vall	61 punts
2. Carles Buendía	R. Sant Joan	60 punts
Jordi Rocasalva, Núria Bosch i Marta Gendra	R. la Vall	60 punts

Membres del jurat

Salvador Alsius, conductor informatius TV3
 Àngela Llaona, locutora de RAC i Catalunya Ràdio
 Josep Ma. Francino, cap de Programes de RNE a Catalunya
 Rosa Franquet, catedràtica de la Facultat de C. Comunicació de l'UAB
 Joan Grau, periodista de RNE-R4
 Matilde Delgado, llicenciada en Ciències de la Comunicació per l'UAB
 Josep Puigbò, conductor informatius TV3
 Amparo Huertas, doctora en Ciències de la Comunicació per l'UAB

Hostal del Sol

Especialitats: torrades amb tomàquet i tota mena de embotits
 Ctra. Olot-Ripoll, s/n - tel. 26 78 79
 17800 OLOT

Clínica dental St. Antoni José R. Sanchi Odontòleg

Sant Antoni, 11 baixos - Tel. (972) 29 22 06
 SANT JOAN LES FONTS (Girona)

art

Dolors Viñas

Parlem de Dolors Viñas, qui ens ha obsequiat aquesta vegada amb una obra per il·lustrar la nostra portada.

La Dolors sempre havia tingut ganes de pintar, des que de petita posava com a model per coneguts pintors de l'Escola d'Olot. Des de llavors l'olor a pintura, el color, l'ambient artístic, el remoure dels pinzells eren sensacions que li van quedar a la memòria i que algun dia experimentaria. A causa del temps, de la feina... la Dolors no va poder dedicar-se a l'expressió plàstica fins fa 6 anys, quan va començar a assistir a les classes de l'Escola Municipal de Belles Arts, on actualment continua.

A l'Escola de Belles Arts ha desenvolupat diferents tècniques, i la seva valoració és podria fer en visitar una exposició celebrada el passat mes de novembre a les instal·lacions d'aquesta entitat. Va ser una exposició representativa de tot el que la Dolors havia après durant tots aquests anys, amb varietat de temes i tècniques, i tal com ella explica: "Es tractava més que res d'una mostra, d'una manera de donar a conèixer el que havia fet".

La Dolors ha seguit els passos acadèmics marcats a l'Escola de Belles Arts, però a partir d'aquí ha anat desenvolupant una expressió més personal: una manera de pintar diferent, una temàtica personal fonamentada amb idees pròpies, directament imaginades, combinades i tractades sobre una tela, que prefereix davant el paisatge i la representació figurativa de la realitat. Tècnicament va provant nous camins a fi de trobar la manera d'expressar allò que sent, però s'afirma un gust pels colors forts, contrastats i purs i les pinzellades llargues i verticals.

És una pintora d'interior, necessita la seva intimitat per pintar, encara que s'ha presentat a diferents concursos de pintura ràpida, i també a d'altres concursos de caire diferent. La Dolors ha demostrat el seu atreviment i s'ha presentat a fires de dibuix, concursos i, finalment, una exposició. No hi ha dubte que ens trobem davant una persona amb empena i amb ganes d'anar endavant.

Molta sort!

Nuri Gussinyer
Crític d'art

Escola Municipal de Belles Arts

El curs de Belles Arts 1993-1994 s'inicià el 1r d'octubre amb una presentació de les activitats a la Sala

d'actes de l'Excm. Ajuntament.

Una de les primeres activitats portades a terme a l'Escola ha estat la participació a la Fira de Sant Lluç en el Saló Monogràfic Art Olot, amb un estand fet pels professors i alumnes de l'escola inspirat en el gran pintor Miró, enguany es commemora el centenari del seu naixement, i que a la vegada obtingué el 1r premi en el concurs d'estands comercials.

El 23 d'octubre s'inaugurà una Mostra de Dibuix i Pintura de l'artista santjoanenca Dolors Viñas.

En el decurs del mes de novembre un grup de professors i alumnes presentà en el Cercle d'Amics Hispanoparlants d'Unterföhring, a la ciutat alemanya de Munic, una exposició-mostra d'Art amb una quarantena d'obres dels artistes, Xavier Brunsó, Mariona Ferrés, Pilar Fontaniol, Josep Girona, R. Moran, Imma Ras, Josep Sánchez, Francesc Campos, Josep Colomer, Yolanda Duarte, Fernando Lanau, Anna Macías, Francesc X. Mas, Carme Masó, Pere Planas, Miquel Teixidó, Carles Tenas, Tovar. En l'acte d'inauguració s'hi desplaçaren alguns dels artistes, acompanyats del regidor de Cultura, Ermel Solà; la directora de l'Escola de Belles Arts, Imma Ras, i el periodista Antoni Garrido que presentà l'esmentada exposició durant una àmplia informació sobre Catalunya, sobre Sant Joan les Fonts i sobre l'Escola de Belles Arts.

El primer trimestre d'aquest curs quedarà tancat amb les activitats del mes de desembre: una exposició de pintures sobre seda de l'artista gironina Roser Bansells; pel dia 17 de desembre, una conferència del pessebrista Jordi Dalmau amb la inauguració d'un pessebre a l'entrada de la sala d'exposicions; i per al dia de Nadal, el tradicional Concurs de felicitacions en la seva 16a edició.

Del zero als ismes Homenatge a Miró

En l'any que estem a punt de finalitzar s'ha celebrat el centenari de Joan Miró; amb aquest motiu s'han realitzat a tot el món centenars d'actes per commemorar la referida efemèride, nosaltres volem adherir-nos també a aquest esdeveniment dedicant l'espai del Zero als ismes al més universal dels nostres artistes.

Joan Miró va néixer a Barcelona l'any 1893 en el cor del barri antic, concretament al passatge del Crèdit, a prop del carrer Ferran, plaça del Pi, plaça Reial, barri gòtic...

Des de molt jove va demostrar una gran inclina-

Cafeteria Bar Falguera

SANT JOAN LES FONTS
Tel. 29 07 31

Llamins Glòria

c/ Santa Magdalena, 20
SANT JOAN LES FONTS

*llamins - gelats - pizzes -
entrepans - fruits secs, etc...*

art

ció per la pintura i el dibuix, vocació que la seva família, de la burgesia catalana, no veu amb bons ulls. Simultànieja els estudis artístics de la llotja, amb els estudis de peritatge mercantil. Acabats aquests, treballa com a escriptor en una drogueria, fins que una malaltia l'obliga a traslladar-se a Mont-roig, lloc on els seus pares havien comprat una masia; des d'aquest moment aconsegueix dedicar-se a la seva vocació realitzant la seva primera exposició de pintures en la galeria Dalmau de Barcelona l'any 1912.

Miró realitza la seva pintura sota la influència de diversos moviments: primerament, el naïf, seguidament Van Gogh, el faubisme, seu màxim representant seu enri Matisse, que va descobrir la força i la bellesa dels colors plans i independents; posteriorment el cubisme, moviment en el qual es va expressar mitjançant un cubisme sintètic, mediterrani; aplicat concretament al retrat (1917). Els paisatges realitzats a Cambrils, Pradés i Ciurana, i especialment els realitzats a Mont-roig (1918-1919), són minuciosos i detallats recordant la pintura detallista de Rousseau "L'aduaner"; d'ells, va dir Bataille que convertien la realitat en "pols solejat".

Durant el 1920 treballa a l'estiu a Mont-roig, i passa l'hivern a París. En aquesta època és quan els seus paisatges es poblen de signes abstractes molt rudimentaris i signes plàstics purs que se situen en un espai llis: "La granja", 1921-1922, "La granjera" 1923-1924, i el més conegut de tots d'aquesta època "La Masia", que va pertànyer a l'escriptor Ernest Hemingway. El 1921 realitzà la seva primera exposició a París a la galeria Licorne.

El 1923 va entrar en contacte amb el recent surrealisme i encara que les seves manifestacions no suportaven el costat dogmàtic dels surrealistes, Miró mai no trencaria formalment amb aquesta tendència i en ella es mou en el seu univers oníric, mig fantasia, mig familiar, que serà, encara que transformat, el seu per excel·lència fins al final dels seus dies. D'aquesta època tenim "Terra llaurada", 1923-1924 i "Paisatge català", en ells Miró substitueix les referències del món real per referències ideogràfiques, adquirint major puresa d'expressió amb "Gos lladrant a la lluna", 1926.

L'any 1928, en un viatge a Holanda, descobreix i s'entusiasma amb els mestres holandesos antics i realitza la famosa sèrie "Interiors holandesos", als quals tradueix al seu ja personalíssim llenguatge de signes.

L'any 1930 fa la seva primera exposició a Nova York a The Valentine Galerie, i en aquesta època proclama la seva voluntat d'"assassinar la pintura", suposo que aquesta metàfora es referia a l'emmidonada i fora de temps pintura acadèmica. En aquests anys es llança en un rabiós expressionisme de gran violència en el tema, el color i el gest, cosa que pot considerar-se com premonitori de les tragèdies que van assolir el món (Guerra Civil espanyola i 2a Gran Guerra Universal).

L'any 1937, a causa de la Guerra Civil espanyola, s'exilia a París des d'on col·labora amb el govern de la república, allà realitza el seu mural "El segador" que va mostrar en l'exposició internacional. Aquest mural desgraciadament ha desaparegut i només en queden documents fotogràfics.

L'any 1940 a causa de la invasió alemanya, torna a Catalunya, on continua la sèrie "Constel·lacions" realitzades amb guaix sobre paper; en aquesta època es retroba amb el Mont-roig, i s'estableix una fructífera col·laboració de la qual surt el mural per a l'edifici de la Unesco de París i el de l'aeroport de Barcelona.

Miró alterna aquesta colossal obra pictòrica amb la realització d'escultures, gravats i ceràmiques. De les seves escultures va dir en una ocasió: "Les escultures són els meus collages" i en elles trobem associats els objectes més dispersos on el color juga un paper importantíssim.

Les dècades posteriors al 1960 es caracteritzen per la seva llibertat i soltera gestual, on apareixen grans teles quasi Zen on es dona tot el protagonisme al color, trencat solament per subtils línies i punts que ens transporten a l'infinit.

L'any 1978, quan compleix vuitanta anys, és quan apareix amb més insistència el color negre en la seva pintura, "com més vell em faig, em torno més boig, agressiu i dolent", diu.

Una activitat poc coneguda d'aquest polifacètic artista és la poesia, ell mateix havia arribat a opinar que es considerava més poeta que pintor, i com a tal va escriure en francès una sèrie de poemes surrealistes de gran qualitat. A través d'aquesta sensibilitat poètica aconsegueix deixar del tot l'ofici après, pintant amb la puresa d'un nen i la mentalitat i intel·ligència d'un adult, essent les seves realitzacions pictòriques veritables poesies plàstiques. Els seus quadres posseeixen una aparent simplicitat fàcil de copiar però difícil de crear. D'aquesta pintura han sorgit molts imitadors, trobant les seves formes i colors en infinitat de logotips; però en veure'ls sempre s'ha de recórrer al mateix cognom o referència de "mironians".

L'aparent senzillesa de la seva pintura podríem glossar-la amb els versos del premi Nobel, Juan Ramon Jiménez, substituint la paraula poesia per la de pintura.

"Vino primero pura,
vestida de inocencia;
y la amé com un niño.
Luego se fue vistiendo
de no sé que ropajes
y la fui odiando sin quererlo

.....
.....

Y se quitó la túnica,
y apareció desnuda toda.
¡Oh pasión de mi vida, poesía
desnuda, mía para siempre!

Per qualificar Miró, com va dir el crític d'art Aguilera Cerni, no pot dir-se que fos el post-naïf, el post-fauve o el post-cubista; sinó més aviat, l'anti-academicista, l'anti-manierista i l'anti-concepte. Estem totalment d'acord amb el seu biògraf oficial Jacques Dupin, el qual considerarà Miró com el primer pintor del segle XXI, mentre que considerarà Picasso, com l'últim gran pintor del segle XX.

Rebi, doncs, el nostre breu i sentit homenatge.

Alfonso López del Valle

esport i lleure

Breu història del futbol a Espanya (II)

Si en el número anterior explicàvem breument la introducció del futbol a Espanya, avui explicarem algunes de les curiositats que envolten el màgic i problemàtic món del futbol.

L'equip del Reial Madrid és el que té més rècords de la història de la Lliga, concretament té el rècord de punts en una sola temporada, també és posseïdor del rècord de jornades imbatut, fet que es va produir en la temporada 68-69, quan va estar 27 jornades imbatut, perdent aquesta condició al camp de l'Elx. Un altre rècord de l'equip blanc és haver aconseguit la major diferència de punts al segon classificat, en la temporada 60-61 va treure 12 punts a l'Atlètic de Madrid i en la temporada 61-62, 13 al FC Barcelona.

També el Real Madrid ostenta el privilegi d'acabar una temporada sense perdre cap partit, en la temporada 31-32, encara que aquest privilegi el comparteix amb l'Atlètic de Bilbao (temporada 29-30), cal esmentar, però, que en aquestes temporades la Lliga era només de 10 equips.

El rei de l'empat en la mateixa temporada és l'Elx, amb 15 empats en la temporada 68-69.

L'equip que ha marcat més gols en un partit és l'Atlètic de Bilbao, en la temporada 30-31, que va guanyar per 12-1 al FC Barcelona.

En la temporada 32-33 es va registrar el marcador més ampli, concretament un At. de Bilbao-Racing de Santander, amb el magnífic resultat de 9-5, mentre que el partit que va acabar amb empat amb més gols va ser en la temporada 49-50 entre l'Atlètic de Bilbao i l'Atlètic de Madrid amb el resultat de 6-6.

El FC Barcelona i l'Atlètic de Madrid són els equips que varen tenir els primers positius, guanyant l'equip matalasser a l'Arenas de Guecho per 2-3 i els blaugranes al Racing de Santander per 0-2.

El primer gol a la Lliga el va marcar el jugador Prat del RCE Espanyol als 5 minuts, enfront del Real Unión d'Irún, el jugador del Real Madrid Lazcano va ser qui va fer més gols en una sola jornada, concretament 4, a l'equip del CE Europa. El jugador Olasso de l'Atlètic de Madrid va ser el primer en marcar en pròpia porta i el màxim goleador de la 1a Lliga va estar Bienzobas, de la Reial Societat, amb 14 gols.

Les alineacions presentades en la primera jornada de Lliga pels equips més coneguts varen ser les següents:

FC Barcelona: Vidal, Saura, Samitier, Martí, Castillo, Obiols, Sagibarba, Arnau, Ramon, García i Parera.

RCE Espanyol: Solà, Trabal, Roura, Kaiser, Altés, Duran, Prat, Gallart, Oramas, Ventolra i Juvé.

Reial Madrid: Vidal, Quesada, Urquizu, Prats, Esparza, J.M. Peña, Lazcano, López, L. Peña, Morera i Del Campo.

CE Europa: Altés, Viguera, Alcoriza, Soligo, Gamiz, Mauricio, Pellicer, Bestit, Cros, Usunaga i Colls.

Alguns dels equips que han jugat a 1a Divisió, avui són pràcticament desconeguts, i d'altres, han desaparegut: Arenas de Guecho, Alavés, Alcoyano, Tarragona, Málaga, Sabadell, At. Tetuan, Jaén, Las Palmas, Leonesa, Condal, Elche, Granada, Córdoba, Levante, Pontevedra, Murcia, Salamanca i Almería.

Altres equips varen arribar a jugar a 2a divisió i avui es troben en categories regionals: Iberia, Racing de Madrid, Real Unión de Urún, Girona, Ceuta, Constància, Ferrol, Baracaldo, Mestalla, Badalona, Torrelavega, Orensana, Lucense, Numancia, Erandio, Plus Ultra, Linense, Melilla, Huesca, San Andreu, Caudal, Arosa, At. Balears, Alicante, España Industrial, La Felguera, Escoriaza, Juvenil, España de Tánger, San Fernando, Terrassa, Indauchu, Fontanes, Eldense, Basconia, Villa Robledo, Langreo, Hospitalet, Socuellamos, Algeciras, Onteniente, Abaran, Calvo Sotelo, Industrial, Illicitano, Moscardó, Linares i Ensidesa.

La Selecció Espanyola al món

Ara que hi ha eufòria per la classificació de la Selecció Espanyola per al Mundial dels EUA farem un petit recordatori de l'evolució de l'equip estatal. El primer partit oficial el va jugar el dia 28 d'agost de 1920 al camp Unión de Saint-Gilloise, a la ciutat belga d'Ambers, dintre del marc de la VII Olimpíada, enfront de Dinamarca, guanyant l'equip espanyol per 1-0, també va jugar contra Bèlgica, perdent per 3-1, a més va jugar contra Suècia, 2-1; Itàlia, 2-0 i Holanda, 3-1, tots ells favorables a Espanya.

En aquesta Olimpíada, Espanya va acabar en 2a posició. El primer partit en territori espanyol es va jugar a San Mamés el 9 d'octubre de 1921, contra Bèlgica, guanyant per 2-0.

El primer partit a Catalunya es va jugar al camp de les Corts, el 21 de gener de 1925, guanyant Àustria per 2-1.

La derrota més àmplia va ser contra Bulgària a Sofia, el 24 de novembre de 1971, perdent per 8-2, altres derrotes contundents varen ser contra Itàlia i contra Anglaterra, ambdues per 7-1, per contra les victòries més grosses, a més de la recordada per tothom contra Malta, va ser contra Bulgària el 21 de maig de 1933 al camp de Chamartín, pel resultat de 13-0.

Fins aquí hem intentat fer un recordatori de quina ha estat l'evolució del futbol al nostre país, a alguns els pot haver recordat algunes dades o moments feliços, i a altres, els més joves, descobrir curiositats relacionades amb l'esport més multitudinari.

J. Guirado

Agrupació Esportiva la Canya Joc de quina

Arriben les festes nadalenques i el Club torna a organitzar el popular joc de la quina, activitat que ja

esport i lleure

s'ha fet molt popular i que any rera any aplega molta gent, amb la intenció de passar una estona agradable i de passada ajudar al manteniment del Club, per la qual cosa la Junta agraeix profundament aquest gest. Al mateix temps els afortunats s'emporten unes paneres nadalenes i fan que aquestes festes mantinguin el caliu propi d'un poble que viu amb companyonia, amor i pau.

Enguany les dates en què tindrà lloc el joc de la quina, seran el diumenge dia 26 de desembre i el dissabte dia 1 de gener, tots dos dies començarà a les 6 de la tarda i en el mateix local social del Club.

Per això us convidem a participar-hi.

Esport d'oci, esport de salut

A la passada revista ja anunciàvem les diferents disciplines esportives que existeixen. En aquest Soroll parlarem de l'esport d'oci o salut.

Hi ha quelcom que preocupa a la gent, un cert nombre d'éssers humans, aquells que ja han de fer càlculs per saber quan es va produir un cert fet a la seva vida. Aquells que es preocupen per l'avui i el demà d'una família. Aquells que, joves encara, creuen que ja ha passat el temps per cuidar-se, mantenir-se i millorar-se.

Aquelles persones que diuen:

- Res, què vols que faci a la meua edat?
- Sí home, ara em posaré a córrer...
- No estic per romanços!

O aquelles altres:

- Home si sabés com fer-ho...
- Si no hagués de fer-ho sol...

Per tothom, per aquestes i d'altres persones que cerquen de veritat un benestar que no pot donar de forma directa la societat de consum; aquelles persones que volen sentir-se respirar, notar l'aire a la cara o l'escalfor del sol, volem donar una petita pauta per iniciar aquesta disciplina practicada per molts al ritme de les seves possibilitats.

Pla de treball (footing o cursa continuada)

D'una forma molt planera podem dir que la cursa continuada, respectant unes intensitats de treball, ajuda a tonificar el cor, "posant-lo en moviment", allargant d'aquesta forma la seva vida. A l'augmentar els batecs del cor, dintre d'uns marges de freqüència, fa que augmenti el reg sanguini, incrementant l'aportació d'oxigen a les cèl·lules i eliminant productes de rebuig.

A nivell cardíoc-vascular, estan demostrats científicament els beneficis per a la salut. Pel que fa referència a les articulacions i a la musculatura, tindrà una acció mobilitzadora i tonificant de la fatiga, respectivament.

Tres punts d'atenció: higiene, material i revisió mèdica.

Tot a punt? Comencem a practicar

Hem d'intentar que el terreny sigui pla, o bé fer les pujades caminant o corrent (passes curtes) i les baixades caminant.

El progressiu "enduriment" de les nostres articulacions i també l'adaptació cardíoc-vascular i l'enfortiment muscular donarà peu a poder fer tant les pujades com les baixades corrent. Les baixades són un punt a tenir molt en compte per a les persones que, com jo mateix, tenim alguns problemes d'articulacions.

Quan una persona corre per un pendent, a cada passa que fa i si es va accelerant la velocitat a causa de la seva inclinació seva, el pes del seu cos es va incrementant i ja no són els 50 o 100 kg que pesa la càrrega que reben els seus peus, sinó una mica més.

Proposta de treball

Freqüència màxima

220 menys l'edat

Exemple: persona de 40 anys

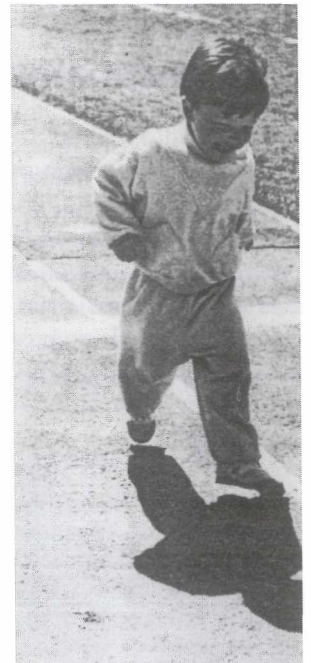
$220 - 40 = 180$ pulsacions per minut

La freqüència òptima de treball per a la cursa continuada la deixarem de 120-130 p/m.

La franja que va des de 140 a 160 dóna més possibilitats d'incrementar la intensitat del treball al cap d'un temps.

Activitat total

20 minuts	5' caminant	
	5' corrent	2 vegades
	5' caminant	
	5' corrent	
17 minuts	5' corrent	

**BAR RESTAURANT
CAMP DE FUTBOL**

C/ Doctor Bartrina, s/n.
17800 OLOT (Girona) Tel. (972) 26 59 62

**CLASSES D'ANGLÈS
ST. JOAN**

**FP - BUP - COU -
tots nivells
First Certificate, PET.**

C/ St. Antoni, 14. Tel. 29 20 80

esport i lleure

1' caminant
5' corrent 3 vegades
1' caminant
5' corrent

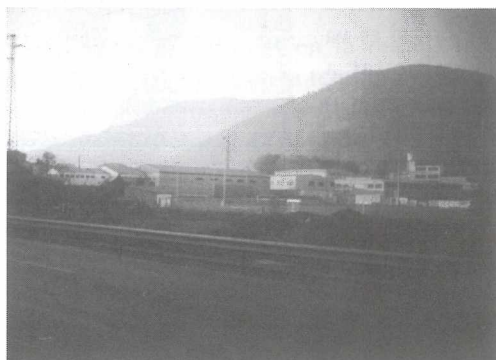
Podeu fer l'activitat alternant els grups. Després de 16 sessions totals, podrem treballar exercicis físics abans de començar i dintre de l'activitat.

Qui portarà un seguiment? Entitats, administració? Nosaltres des del *Soroll* estem a la vostra disposició amb la voluntat de poder ajudar-vos en alguna cosa.

Jordi Valverde

CP Santjoanenc

A la nostra revista (que és la vostra), ens preocupa que ens valorin d'una manera que realment no és la nostra intenció, ni molt menys la línia de treball. Aquesta revista, amb la voluntat dels seus components (no professionals), intenta informar-vos del moment actual i dels mitjans al seu abast. De tota manera, la democràcia cal acceptar-la com és i per a tothom.

Obres d'acondi-
cionament
del nou
camp de
futbol.

Us dic tot això, amb la idea d'uns comentaris sobre la poca participació del CP Santjoanenc en la revista *El Soroll*. A vegades les persones tenim errors, però, les entitats estan per sobre de moments i actes personals. Tothom a la seva manera defensa els seus actes, i per tant, el seu punt de vista.

Per trencar aquesta opinió, ací teniu una entrevista amb el Sr. Diago Lorenzo, president en funcions del CP Santjoanenc, al qual agraïm les facilitats que ens ha donat per aconseguir la informació que a continuació detalllem:

Fitxa tècnica

Nom: CP Sant Joanenc

Edat de naixement: 1971

Socis: 700

Esports: Futbol, bàsquet, natació, ciclisme, tennis, gimnàstica.

El Sr. Diago ens parlà durant dues hores i mitja de la vida del club, les seves activitats i els seus socis.

La majoria de lectors ja sabeu l'activitat del club, jo voldria ressaltar alguns punts. Quan li pregunto com estan les relacions amb l'ajuntament, diu:

– *Hem millorat força, en aquests moments són bones i esperem seguir en aquesta línia ascendent per coincidir en els màxims punts possibles per les dues parts.*

De tota manera, segons el Sr. Diago, un punt on no hi ha equilibri és el de la subvenció al club, ens diu que és insuficient en relació amb l'activitat.

Parlant sobre el tema de la piscina ens diu:

– *Aquest tema està una mica verd, però, no deixem de treballar-hi i quan sigui el moment oportú tornarà a la primera plana.*

– Sr. Diago com estem d'iniciatives noves al Club?

– *Bé, doncs, molt aviat disposarem d'un gimnàs per a tots els socis, és una iniciativa que fa molt de temps que estem madurant i que tan aviat com sigui possible posarem en marxa.*

– Com tenim el tennis?

– *És un esport que cada dia té més força. Tenim una escola que amb els seus tècnics i organitzadors aconseguirà quelcom important.*

El Sr. Diago també ens parla dels contactes amb l'Escola Castanyer i espera que properament siguin més positius.

Finalment, comentem l'obra que fan al costat del camp de futbol. El Sr. Diago m'explica que quan estiguin acabades es disposarà d'un altre camp de futbol. Aquesta nova instal·lació servirà per afavorir el camp de gespa (tots sabem que porta molta feina), i també per organitzar noves activitats, esport de manteniment, footing, atletisme, activitats diverses, futbol a 7. Serà tot un recull al servei dels socis i per tant, un complement molt important.

Amics lectors, hem parlat una mica del CPS, tornarem a fer-ho properament en un nou número de la revista *El Soroll*.

Donem les gràcies al Sr. Diago per la seva oferta de diàleg amb la nostra revista, en nom de la revista i el meu propi, moltes gràcies.

Jordi Valverde

- RÀDIO
- TELEVISIÓ
- VÍDEO
- HI-FI
- REPARACIÓ
- MAQUINÀRIA

– electrònica **Joan**

c/ Santiago Rusinyol, 15 Tel. 29 08 21
17857 SANT JOAN LES FONTS

ZB MOBLES BRUGADA

VENDES I TALLER:

Ctra. d'Olot, 55

Tel. 29 07 28

17857 **SANT JOAN LES FONTS**

lletres

És normal el que ens passa als catalans?

No fa ni tres anys que tres filòlegs, Modest Prats, August Rafanell i Albert Rossich, es qüestionaven què passaria amb el català en l'obra *El futur de la llengua catalana*. Al llibre hi ha conclusions que van provocar l'alerta i alguns van arribar a dir que els tres autors eren una colla d'exagerats. Recordem per exemple aquella que afirma "[...] un panorama certament desolador, al qual podem posar fins i tot una data límit. Efectivament, el procés d'extinció del català pot quedar sentenciat d'aquí a uns cinquanta anys...".

Sí, certament des d'aquell 6 d'abril de 1983, quan es va aprovar la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya, s'han fet moltes coses encaminades a aconseguir la "normalitat" del català a casa nostra. Ara bé, cal preguntar-se, han estat suficients aquestes mesures?, realment han servit per prendre consciència del que vol dir un país "normal"? Efectivament, hi ha més coneixement de la llengua, però això vol dir que se'n fa un major ús social? En tots els àmbits, el català és la llengua majoritària? Què me'n dieu de l'administració pública, sobretot en el camp jurídic? I en el món de la Universitat? I a la premsa?

Quan hi ha encara tants dubtes, vol dir que la cosa no acaba de funcionar. Si no recordo malament, una campanya de normalització lingüística tenia com a lema: "Que AQUÍ es parli català, *depèn de vostè*", i arribar a la consciència de tots els que habitem en aquest país tan petit és un objectiu quasi utòpic. Quelcom tan bàsic com és la implantació d'un ensenyament totalment en català ha despertat polèmiques i odis profunds. El diari ABC amb el conegut "Igual que Franco pero al revés" va iniciar la caiguda d'una bola de neu que cada dia es fa més grossa. Ara resulta que

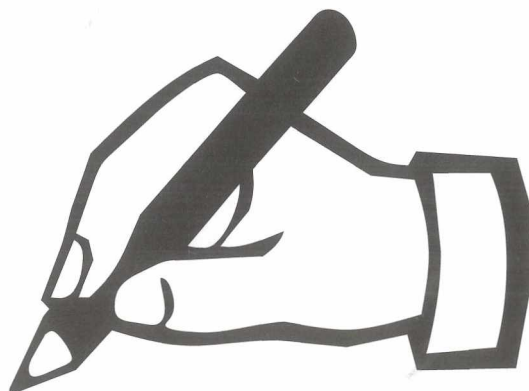
els catalans vam aprendre tantes coses de l'època franquista (!) que pretenem imposar el català de la mateixa manera que ells van imposar-nos el castellà. Vaja, que ens volen fer creure que actuem segons la seva dita "ojo por ojo, diente por diente". Els pares, esverats, s'organitzen en associacions com Cadeca (Coordinadora d'afectats en defensa de la llengua castellana) i exigeixen que els seus fills tinguin dret a una educació en castellà, perquè l'ensenyament en llengua catalana fa perdre la identitat als nens, les seves arrels perillèn. Els escriptors comencen a creure que escriure en català és una manera de respondre a una situació política concreta. La indústria cinematogràfica critica el doblatge en català de les pel·lícules que veiem al cinema. La situació es descontrola. Si a tot això cal afegir-hi el problema de sempre: parlar català no ha estat –ni sembla que serà– mai imprescindible per moure's per Catalunya, les afirmacions dels filòlegs abans citats ja no semblen tan alarmistes, ni de bon tros. Cada vegada que des de Catalunya s'intenta portar a terme alguna

iniciativa que pot ser positiva per al país, se'ns acusa de voler perjudicar l'Estat espanyol i de sotmetre la llengua espanyola a una persecució sense límits.

Són massa pressions les que pesen sobre les nostres ments. És evident que d'aquesta manera mai no podrem arribar a la "normalitat". Aquesta setmana, dins el cicle de conferències que s'oferien a Girona amb motiu del premi literari Prudenci Bertrana, Vicenç Villatoro comentava que "l'escriptor en català ha d'acabar

parlant de la llengua, perquè si la llengua que fem servir no té futur, aleshores, val la pena continuar escrivint-hi? La resposta, com sempre, només depèn de nosaltres.

Esther Santaló

FORN DE PÀ ARTESÀ Vicenç Vidal

Sta. Magdalena, 21. - Tel. 29 08 32
c/ Com. Cisteller, 15. Tel. 29 09 08
SANT JOAN LES FONTS

POLY-MIR

REPARACIONS DE POLIESTER

Ctra. d'Olot, 34 - Tel. 29 07 66
SANT JOAN LES FONTS

turisme

• El dia 3 de setembre, ens van visitar els membres del comitè de festes de Larnac, població que depèn del municipi d'Ydes. Aquesta visita entra dins el programa d'intercanvis entre Ydes i Sant Joan les Fonts.

El dia 4, van estar amb nosaltres i el nostre comitè de festes, els vam mostrar la vila de Santa Pau, amb el seu recinte romànic, l'espai natural de la fageda d'en Jordà i els volcans de Santa Margarida i el Croscat. Ja de tornada, a Sant Joan les Fonts van ésser rebuts a l'ajuntament per totes les autoritats municipals i se'ls va entregar una placa commemorativa de la seva visita. Seguidament, per la comissió de festes local, els va ésser ofert un dinar a la carpa.

A la tarda, se'ls va mostrar els monuments de la població i, acompanyats pel Sr. Gregori Brunsó, van visitar l'església monestir essent àmpliament informats pel Sr. Brunsó de tota la història, característiques i futur de l'esmentat monestir. A continuació van visitar les instal·lacions del pavelló polisportiu i d'allà van passar novament a la carpa on la nostra comissió de festes els va oferir un sopar camperol amenitzat per una orquestrina popular.

Al següent dia van sortir cap a Barcelona per visitar el més notori d'aquesta ciutat: Sagrada Família, passeig de Gràcia amb els seus edificis modernistes, rambles, barri Gòtic i les instal·lacions de Montjuïc, partint des d'allà al seu lloc d'origen, Ydes.

Van ésser unes jornades molt intenses en les quals es va confraternitzar amb la població germana, deixant la porta oberta per a nous intercanvis.

• L'oficina de Turisme va estar present a la fira de Sant Lluc d'Olot, on es van mostrar una sèrie d'activitats de la nostra població, donant a conèixer treballs d'artesanía del casal dels avis, els quals van ésser admirats pels nombrosos visitants, també es van repartir exemplars de la nostra revista El Soroll de les Fonts i juntament amb la vista aèria general del municipi es van exhibir fotografies del temple romànic, amb vistes exteriors i detalls de la pica baptismal i alguns capitells, fotografies realitzades per Xavier Brunsó, les quals van ésser objecte d'interès per part del públic la qual cosa va motivar la visita a la nostra població de diverses persones interessades per l'art romànic.

• El dia 29 d'octubre vam rebre un grup de metges de la promoció de 1945, els quals anaven acompanyats pel doctor Riera que va ésser metge titular de Sant Joan les Fonts durant divuit anys. Aquests metges, als quals acompanyaven les seves esposes, componien un

grup de 60. L'objectiu principal d'aquesta excursió era visitar el monestir romànic. En el moment d'arribada els esperava en el mateix, el Sr. Gregori Brunsó, el qual va donar detallada explicació sobre tots els detalls del seu interior. Els assistents van ésser obsequiats amb un exemplar del llibre de Manel Soler Viñolas El monestir benedictí de Sant Joan les Fonts, i una completa informació sobre Sant Joan les Fonts i comarca. Seguidament van visitar l'ajuntament on van ésser rebuts per l'alcalde-president, Sr. Xavier Sala, i pel conseller de Sanitat, doctor Francisco Arcos, els quals van pronunciar unes paraules de benvinguda, a continuació se'ls va servir un aperitiu amb el qual van prendre comiat.

• Com ja va ésser tradicional, aquest any també hem estat presents a la novena mostra gastronòmica de la Garrotxa, que es va presentar al restaurant Can Xel de Santa Pau. El nostre estand el vam dedicar al monestir romànic i a les colades basàltiques, com a màxims exponents de la nostra oferta turística; i, com de costum, es va repartir informació sobre Sant Joan les Fonts, cosa que va resultar molt positiva ja que per aquest mitjà es promou l'afluència de visitants cap a la nostra població.

• Com ja sabran els nostres lectors i seguint el programa de restauració del monestir medieval, s'ha tirat a terra l'edificació que va servir en el seu temps com a casa rectoral i que es trobava en estat ruïnós. Aquesta edificació que no tenia cap estil i cap interès, tapava part de la façana sud de l'església romànica, impeding contemplar les seves cornises i la totalitat de la planta noble, cosa que a partir de la referenciada obra es pot fer. Amb el temps, suposo, es tirarà també l'estructura afegida que serveix de sacristia i es reconstruirà l'absis de la dreta, derruït l'any 1752, per construir la mateixa. S'estant fent gestions perquè torni a la nostra població el Crist en Majestat que en aquests moments es conserva al Museu d'Art de Girona, si això s'aconsegueix, cosa que considerem de justícia, ja que es tracta d'un patrimoni de Sant Joan les Fonts, potenciarà el gran interès aquest monument, que juntament amb la pica baptismal d'immersió, peça única, atrauria gran nombre de visitants. Esperem que s'aconsegueixi.

Alfonso López del Valle
Responsable de Turisme

BAR-PISCINA

CORRALES - CROS

Av. Paperera Torras, 2
SANT JOAN LES FONTS

**embotits
eugeni**

CARNISSERIA - EMBOTITS CASOLANS

Sant Antoni, 9. Tel. 29 02 05
17857 **SANT JOAN LES FONTS**

L'art de menjar

La festa nadalenca a taula

Durant l'any, són força les vegades que ens reunim tota la família a casa per celebrar quelcom més que un àpat. L'àpat és solament el pretext. Però si aquest dia cau en 25, i el mes és el desembre, vol dir que és Nadal; i la festa de Nadal i el seu corresponent dinar tenen una fita destacada al nostre calendari.

Aquest dia era abans, i encara avui dia, una festa familiar, seguint la dita, *"Per Nadal cada ovella al seu corral"*, a la qual se solien convidar els parents i familiars que vivien en un indret llunyà i solitari. Hom també convidava a casa seva gent pobre que vivia en hospicis o gent de Càritas.

L'àpat més normal era l'escudella i carn d'olla amb les quatre carns: porc, bou, gallina i xai, seguida de la pilota, les patates, la col, les mongetes i alguns cigrons. Havent fet un gran brou amb tots aquests ingredients, llavors es colava i es feia la sopa. En temps antics s'hi posaven uns macarrons molt grossos i eixerits que es deien... de frare o... de canonge o també... dits de gegant. A mida que ha anat passant el temps, però, aquests macarrons tan grans s'han anat aprimant i perdent pes fins arribar a l'anomenat fideu de cabell d'àngel.

Amb l'escudella i carn d'olla no n'hi havia prou. Aquests són dies que la gent menja força i no està per romanços. El plat fort solia ésser el gall capat o dit d'altra manera, capó farcit, el pollastre rostit (també es menjava en altres festes o els diumenges) o el gall dindi farcit, introduït fa poc més de 400 anys per Hernán Cortés que vingué de les Amèriques. És l'au més gran de les tres i que només se sol trobar als mercats per aquestes dates.

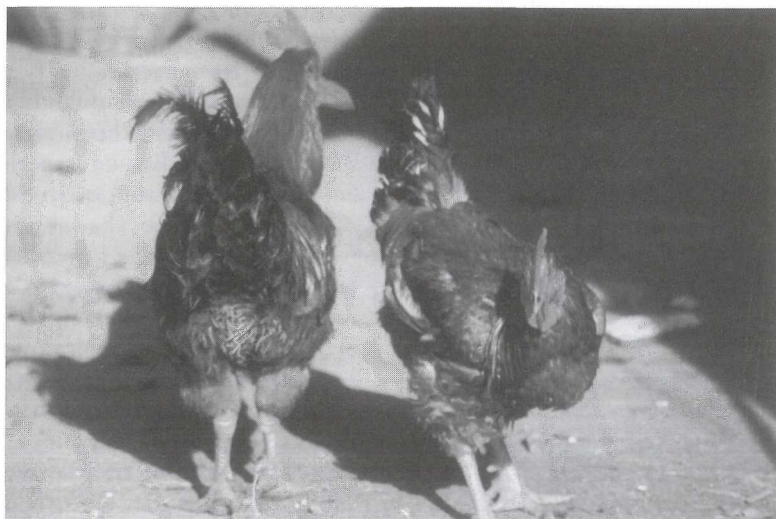
Per postres tenim el pastís d'Agramunt, i més

tard van venir els de Xixona, d'Alacant, etc. També es posen a taula les neules i el vi dolç.

I llavors amb la panxa ben plena, cal esperar que arribi Sant Esteve per menjar els canelons. O sia, l'endemà.

La recepta: hem parlat de la cuina catalana nadalenca, d'abans i d'ara, encara que moltes famílies ja no tenen aquesta tradició perquè els agraden més els menjars sofisticats i cars com és el marisc.

La recepta que avui teniu a les vostres mans és de celler. Es tracta d'una recepta nadalenca que es troba en el llibre més antic de cuina escrit en català que data del segle XIV.

"El pollastre, un dels elements nadalencs catalans".

És, per als aimants de la cuina i la cultura catalana un gran honor poder conservar aquests dos manuscrits del Sent Sovi. Crec que és obvi, doncs, respectar el català antic en què està escrit.

"A farcir capons: si vols farcir capons, aytantost com los capons seran morts fets-los plomar lo plus gint que sapiats, ab los peus et ab lo coll, e traets lo gabaix per lo coll, que lo pits no sia escorxat;

e traets-ne lo ventrell e ço qui es dedins. E puys metets los dits per los pits, e pertits lo cuyr de la carn; e puys metet-los en aygua tèbea un poch.

El farcir: pren porc fresch menys de conna e devés lo lombrígol, e un poch de moltó sít vols, e carn-salada grassa; e com lo hauràs molt capolat e puys picat en un morter, mit-hi ous cruus salsa a picar. E ages un poc d'agràs e sagí de porch fresch fus per mills metra a farcir, e puys mit-ho enfre la carn et lo cuyr.

E puys enastas-los e ligats-los bé; e untats-los mentre couran ab ous e ab safrà debatuts ab del sagí fus; e fets salsa de pahons.

Pere Nogué

ELECTRODOMÈSTICS, TVC, VÍDEO, HI-FI

MONTOLIU SO I VISIÓ

(Successors H. Espiguler)

Distribuïdor oficial i servei tècnic propi

SONY

Aiguanegra, 15 - Tel. 29 01 29
SANT JOAN LES FONTS

RESTAURANT

CAN MANEL

c/ Paperers, núm. 6. Tel. 29 04 72
Sant Joan les Fonts

música i marxa

Janis Joplin

Janis Joplin va néixer el 19 de gener de 1943 a Port Arthur, Texas. El seu pare treballava en la companyia petrolera Texaco i la seva mare en un col·legi, i per tant la situació econòmica de la família era força bona. La seva afeció per la música va començar quan encara era una nena, escoltant a dos grans músics com Leadbelly i Bessie Smith i va aprendre a apreciar el blues i el folk. Als 17 anys tenia ja una veu extraordinària, que li permetia assolir uns registres insòlits; va marxar de casa seva i durant cinc anys va treballar en molts llocs i va sobreviure cantant allà on podia. La seva personalíssima veu i la dedicació total que posava de manifest en les seves actuacions, li va proporcionar una certa fama i al principi de l'any 1966 un grup anomenat Big Brother and the Holding Company li va oferir la possibilitat de convertir-se en la cantant solista i

ella va acceptar. Durant aquell any i el següent, el grup va esdevenir un dels més brillants de rock i blues de la costa oest nord-americana i la seva presentació l'estiu del 67 en el festival de Monterrey la va portar a convertir-se en una gran estrella del blues.

El 1968 va aparèixer el primer àlbum, amb el títol de "Cheap trills", considerat un dels millors dels anys 60, i que va arribar al número 1 de les llistes d'èxits. Després d'aquesta primera grabació, Janis Joplin va deixar el grup per cantar en solitari. El 1969

va sortir al mercat el llarga durada "I got dem ol'kozmic blues again mama", enregistrat amb uns músics que ella va anomenar la Kozmic Blues Band. Seguidament va formar la seva pròpia banda, amb el nom de Full Tilt Boogie que estava composta per John Till (guitarra), Richard Bell (piano), Ken Pearson (òrgan), Brad Campbell (baix) i Clark Pierson (bateria).

Durant l'any 1970, el darrer de la seva vida, va fer els millors concerts. Les seves actuacions eren salvatges, però al mateix temps molt autèntiques. Una bona part dels seus temes parlaven del sexe, la passió, el desig i dels homes i els interpretava com si fes l'amor. Ella mateixa va declarar: "Quan canto, no acostumo a pensar. Tanco els ulls i sento que arriba la febre, que em trobo bé. És com un orgasme. Jo no puc parlar de les meves cançons, perquè estic dins d'elles. En cantar, sento com quan el primer amor. És més que sexe. Sento esgarrifances, estranyes, sensacions que em recorren el cos. És una experiència física emocionant i em passa quan actuo, quan estic davant de la gent". El públic quedava bocabadat amb l'espectacle de la seva força interpretativa, i quan cantava temes estàndard, com per exemple el conegut "Summertime", eren totalment diferents en les versions que ella en feia. Però tot i el seu èxit, Janis Joplin era una persona solitària, infel·lix i turmentada, que buscava en l'alcohol i les drogues l'ajuda per tirar endavant. Malauradament, la nit del 3 al 4 d'octubre de 1970, mentre estava enregistrant el seu tercer àlbum, titulat "Pearl", va morir per una sobredosi accidental de drogues a l'hotel Landmark de Hollywood. Aquest disc es va convertir en el seu més gran èxit i el tema estrella "Me and Bobby McGee", editat també en "single", va arribar al número 1 de les llistes.

L'any 1973 es va publicar l'àlbum "Greatest hits". El 1974 es va fer la pel·lícula "Janis", un recull de diferents filmacions i reportatges, i la inclusió a la banda sonora de temes grabats durant els anys 1963 i 1964 a Austin i San Francisco. L'any 1980 va aparèixer un doble àlbum titulat "Anthology".

Janis Joplin està considerada la millor veu blanca de blues de la història de la música, i amb una curta però intensa carrera va aconseguir la glòria, convertint-se, amb la seva mort prematura, en una llegenda, de la categoria dels també desapareguts Jimi Hendrix, Brian Jones (Rolling Stones) i Jim Morrison (Doors).

Francesc Vergés

Electricitat VERSAL

VERDAGUER - SALA

us desitja unes bones festes

Avda. de La Cerdanya, s/n.
Tel. Taller (972) 29 05 22
17858 LA CANYA

anuncieu-vos a

El Solòll De Les Fonts

29 00 46

Dilluns

21.30: Poesia.
22.30: Voltímetres.
24.00: Connexió RAC 105.

Dimarts

19.00: Flash game
20.30: Connexió RAC 105.

Dimecres

18.00: Freqüència Jove.
20.00: Sí, diguim?
21.00: Disbauxa musical.
22.00: Present i passat.
23.00: L'hora dels romàntics.
24.00: Connexió RAC 105.

Dijous

22.00: Ja som dos.
23.00: Connexió RAC 105.

Divendres

15.00: La música, tu i jo.
16.00: L'hora molotov.
17.00: Calaix de música.
18.00: Divendres tarda.
19.00: La marxa.
20.00: Music mania.
21.00: Els pescadors.

programació de ràdio sant Joan

22.00: Txacurra moscartatu.
23.00: Anem a fer bardisses.
24.00: Connexió RAC 105.

Dissabte

11.00: Big bang.
12.00: Visca la música.
13.00: Crònica setmanal.
13.30: L'ajuntament informa. Suc d'actualitat.
14.00: Castellfollit connection.
15.00: Ona d'actualitat.
16.00: Motor esport.
17.00: Et sona?
18.00: Freqüència jove.
19.00: Una altra història.
20.00: La nit dels gats morts.
21.00: Un dissabte més.
22.00: Connexió RAC 105.

Diumenge

9.00: Església viva.
9.30: L'hora dels avis.
10.00: Música catalana.
11.00: Obre els ulls amb música.
13.00: Crònica setmanal.
13.30: Cafè, copa i música.
15.00: Ràdio fantic.
17.00: Freqüència jove.
18.00: Connexió RAC 105.

calaix de sastre

Amb aquesta secció volem fer un plafó on tothom qui vulgui pot "plantar" aquells petits anuncis: per comprar i vendre coses, per posar-se en contacte amb altres persones per realitzar activitats conjuntes, etc. Tindran una extensió màxima de mig foli a màquina, encara que ens reservem el dret de retallar-ho (sense que afecti el contingut) en cas de manca d'espai. Els podeu enviar, o deixar, a la Ctra. d'Olot, núm. 53 (El Soroll de les Fonts, "Calaix de sastre"). Aquests anuncis són gratuïts. La redacció es reserva el dret de publicar-ho si no compleix els propòsits d'aquesta secció.

- ➔ Es ven pis seminou a Sant Joan les Fonts. Uns 90 m², 4 habitacions, menjador-sala d'estar amb llar de foc, bany, cuina, una plaça de pàrquing i traster gran. c/ Enric Granados. ☎. 29 04 75. Truqueu de 13.30 a 14.30 h i de 21 a 23 h.
- ➔ Es ven ordinador compatible seminou. Tel. 29 07 39.
- ➔ Es fan classes d'anglès a tots nivells. ☎ 29 00 73 (Nuri).
- ➔ Venc bicicleta per a mainada, en molt bon estat. Tel. 29 04 82, de 8 a 9 del vespre.
- ➔ M'interessa comprar bicicleta per a dona, de segona mà però en bon estat. Truqueu al ☎ 68 74 90

El Soroll De Les Fonts

us desitja

BONES FESTES